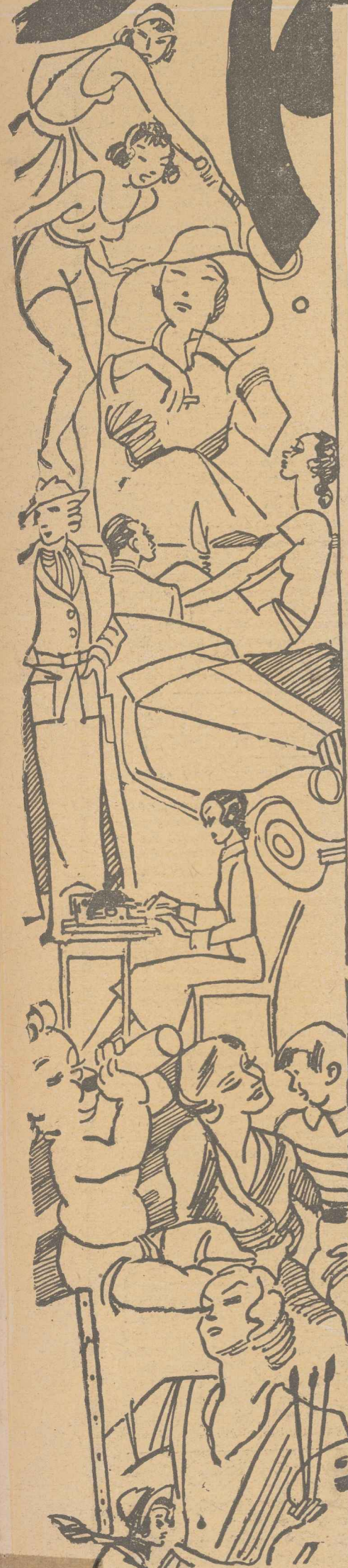

Η ΗΥΚΑΙΤΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΗΥΚΑΙΤΑ

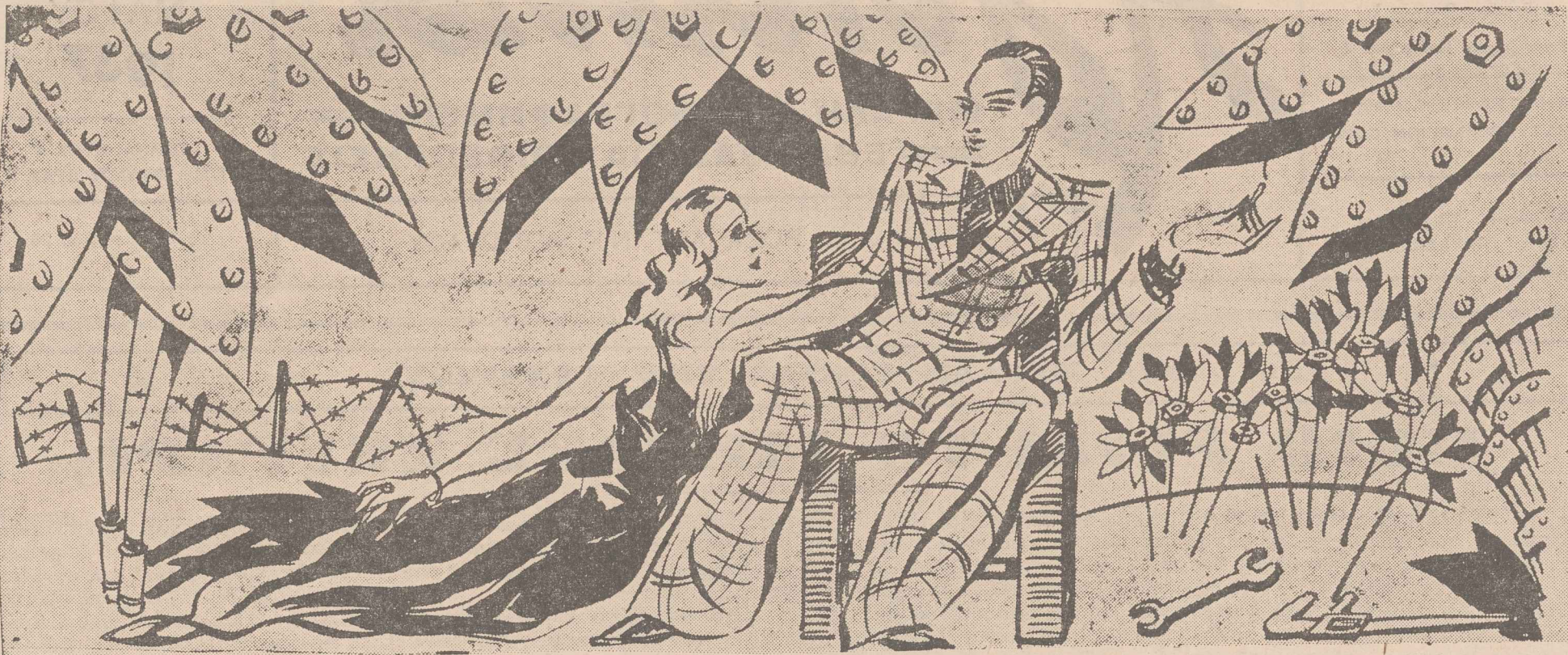

24 ΣΕΛΙΔΕΣ 24
ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΑΥΤΟΤΕΛΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο ώριμος Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

ΚΥΡΙΑ μου, ο καθηγητής Χαππινταϊν δεν μιλεί παρά μόνο με φωνή! Σας υποσχέθηκα το βαλόνι των θαυμάτων, την τελεία απομίμηση της φύσεως και της ζωής! Νά την λοιπόν!

Και με μια θεατρική κίνηση, ο καθηγητής Χαππινταϊν έτράβηξε το παραπέτασμα που σκέπαζε το έργο του, όπως ένας ύπουλος άποκαλύπτει ένα άγαλμα σε μια τελετή.

— Ω! θαυμάσιο! έφηθύσε η κυρία Γαλιόρια Μαυρολάουερ, κατάπληκτη και γοητευμένη. Θάλασε κανείς ότι είχε συναντήσει άνθρωπο! Έπλητσε για να τη το «θαύμα» αυτό, και πραγματικά δεν θα μπορούσε νάχη καμιά αντίκριση. Το δημιούργημα του καθηγητού είχε την έξοτερή του όψη ενός νέου και μάλιστα όμοιου μελαγχολικού άνδρος, με πρόσκοση συμπαθητικό, με ένα σταθερό μειδίαμα και με ένα κομψότατο κοστούμι.

— Μπορώ να τον έγγισω;

— Βεβαίως, κυρία μου. Είναι δικός σας, αφού τον έφτιαξε ειδικά για σας...

Η Γαλιόρια άπλωσε δεξιά το δαχτύλο της, το άκατακτο ροβιόλιον έπάνω στο χέρι του πλάσματος και απολαύθηκε με μια μικρή κραυγή.

— Α! Το χέρι του είχε απαλό και θερμό σαν αληθινό, ζωντανό χέρι. Αυτό είχε καταπληκτικό.

Ο καθηγητής χαμογέλασε με ικανοποίηση και συγκινησία.

— Κυρία Μαυρολάουερ, σας υποσχέθηκα ένα αυτόματο εντελώς όμοιο με ζωντανό όν. Πραγματικά, το αυτόματο αυτό αναπνέει, τρώει, πίνει, κοιμάται, περπατάει, διαβάζει, κρημεύεται, χορεύει, παίζει, έκανε, με μια λέξη, όπως εσύ, και είναι αληθινός άνθρωπος.

«Μήπως ένοιωζατε ότι θα σας παρείδαν μια κοινή κοίταξη σαν αυτές που έχουν τα καταστήματα νεοτερισμών, ή μια γελοιογραφία από ξύλο ή από σίδερο, με άποτες και αδέξιες κινήσεις; Αυτό θα ήταν άτακτο και για σας και για μένα. Όχι. Χάρης σε μια μέθοδο, που μου έτοιμοις εικοσιπέντε χρόνια έρευνών και της οποίας κρατά το μυστικό, σας προσφέρω σήμερα τον ιδεώδη αυτόν άνθρωπο, που μόνη οίσι θα έχετε ότι είναι αυτόματος. Κανείς γύρω σας δεν θα υποπτεύεται την αλήθεια, και όλες οι φίλες σας θα ξετρελαθούν μαζί του. Ω! μπορείτε όμως να εσείς πηγαί, γιατί θα τον κυριεύατε σε όποιον θέλετε.

— Και θα μπορού... θα μπορού άκοινη και να έρωταί; ρώτησε η Γαλιόρια κοκκινίζοντας. Έννοείται μόνον εμένα! Θα έχετε, βέβαια, κύριε Χαππινταϊν, ότι προπάντων για να γευρέψω την αισθητική μου μοναξιά σας έζητησα να μου φτιάξετε ένα σύντροφο...

Μα, φυσικά! είπε ο καθηγητής μειοκλώνοντας το μέτωπό του με παρηγορία. Προβλέπια την φυσική αυτή επιθυμία σας. Αποδοκίμασα, όταν θα θέλατε να γίνει τρεφικός, δεν άγγεξε παρά να του φτιάξω έλαστρο την άκρη του αβτίου του, κι' αυτός άμυστος θ' άρχισα να σας φιλάει.

— Περιήρμα! άνεγνώρισε η Γαλιόρια καταγοητευμένη.

Ο καθηγητής έσπευσε να προσέθηκε με σιγανό τόνο:

— Ναι, και στοιχίζει μόνον πενήντα χιλιάδες δολάρια...

Η Γαλιόρια έπλητσε άδυσος το πούον. Βρίσκοντας ότι δεν ήταν πολύ άκριβη, Ο καθηγητής Χαππινταϊν συνέδεσε την άκρη της μύτης του αυτόματου με ένα μυστηριώδες μηχανήμα. Έστρεψε μερικώς διακόπτες, έπιασε μερικά κομπάνια, έκανε να ξεσηκωθούν μερικά

συνθήρες, και διά μιας το αυτόματο άρχισε να κινείται!

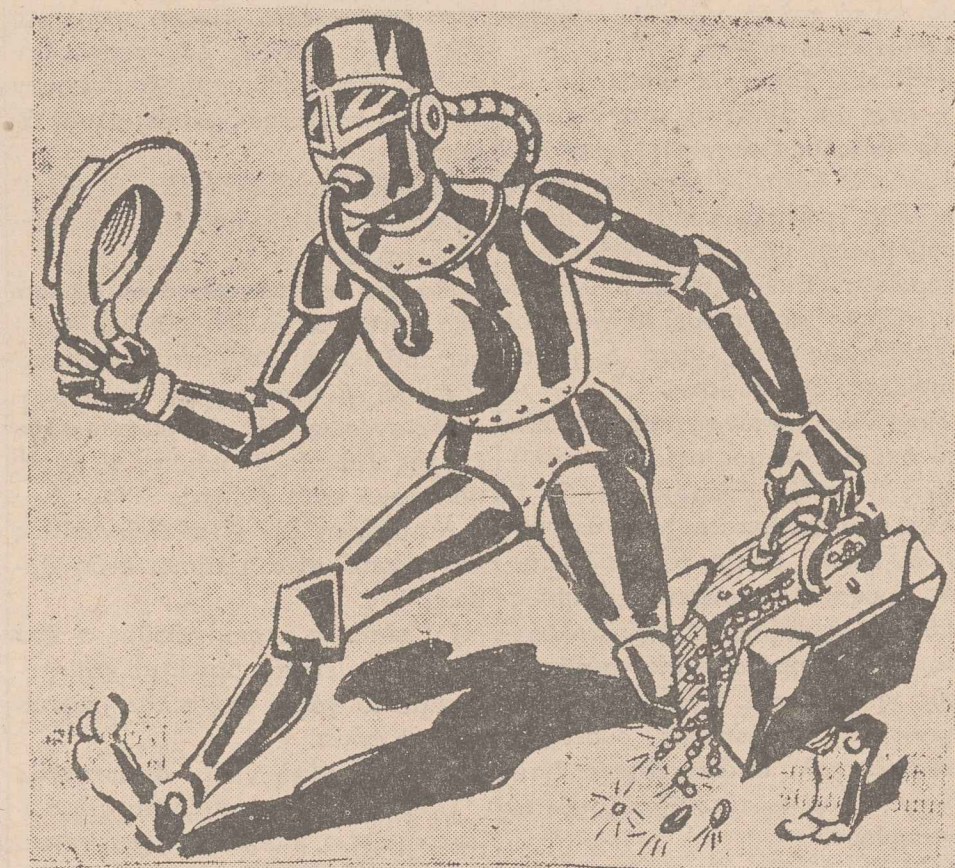
Έσπράχθηκε και προχώρησε με φυσικότατο τόνο, υπερίβη μπροστά στην Γαλιόρια με την χαρά ενός «ξέν πρεμιέ» και με φωνή δυνατωμένη επόρφεσε:

— Τι γίνεται, αγαπητή Γαλιόρια; Είμαι αληθινά ένοχολογούμενος από την γνώση σας!

— Και έγώ... έπίσης! έτραβήκε η κυρία

σε ο καθηγητής Χαππινταϊν, σύμφωνα με την παραγγελία της, αντί του άστείου ποσού των πενήντα χιλιάδων δολαρίων.

Στην άρχη όλα έγιναν κανονικά. Μόλις έφτασε στο σπίτι της, το αυτόματο, που η Γαλιόρια το έδωκε Άρθουρο, έκάθισε δικαιωματικά στην καλύτερη πολυθρόνα. Άναψε ένα τσιγάρο χωρίς να ρωτήσει την κυρία Μαυρολάουερ.

Και τα κοσμήματα της πλουσίας 'Αμερι κανίως έκαμν φτερά μαζί με τον μηχανικό άνθρωπο...

Μαυρολάουερ κυριολεκτικώς πνιγμένη από την χαρά και τον θαυμασμό.

Και σπριζόμενη στο μπράτσο του αυτόματου, περιφάνη και συγκινημένη έφυγε από το εργαστήριο του σοφού καθηγητού Χαππινταϊν.

Μάλιστα, αγαπητές μου άναγνωστρίες, η φίλη μας κυρία Γαλιόρια Μαυρολάουερ έφτασε στο σημείο αυτό! Σας που έχετε τις έρωτικές της απογοητεύσεις με τον άμνητη του σιδουάου, με τον εξ επαγγέλματος χορευτή των νυκτερινού κέντρου, με τον βασιλέα της Φοιδοίας, με τον μαχαρογά της Ραβιουάτιλα, πιστεύω ότι θα την δικαιολογήσετε.

Η Γαλιόρια έχει άπιδώσει από τους άντρες, από τους οποίους δεν έγνώρισε παρά μόνο απογοητεύσεις. Άκούγοντας να μιλούν για το αυτόματο του Βερολίνου, τον Γαλιόνο Άνθρωπο που έστάλη στο Παρίσι για την διεθνή Έκθεση, της πήρε στο κεφάλι αυτή η προσέταξη ιδέα, ότι μονάχα ένας μηχανικός άνδρας θα μπορούσε να της δώσει την ελπίδα.

Γι' αυτό έγκατέστησε στο σπίτι της, στο πολυτελέστατο μέγαρόν της, στην Πέμπτη Λεωφόρο της Νέας Υόρκης, το τέλει αυτόματο, έγγηγμένο για σαράντα χρόνια, που της έφτια-

Και του φτιάχνει έλαστρο την άκρη του αβτίου του. Άμέσως ο Άρθουρος σκούβε την σφιγγει στην άγκαλιά του και... Η απομίμησης του φίλιου είνε τόσο τέλεια, ώστε η Γαλιόρια λιποθυμεί σχεδόν από την ευχαρίστηση και για να βεβαιωθεί ότι το φίλι είνε τεχνητό, αισθάνεται την ανάγκη να ξανακυντάξει το στέλεχος των πενήντα χιλιάδων δολαρίων στο καρπύ των ποδών της. Το ποδι αυτό, που έχει άποκοπή από το καρπύ, άποτελεί, σαν να πούμε, το πεικνύλο της γεννητικής του Άρθουρου...

Όπως είχε βεβαιώσει ο καθηγητής Χαππινταϊν, κανείς δεν άποτεινέθηκε την άληθινή ταυτότητα του Άρθουρου. Παντού τον έπαιρναν για ένα νέο όμοιο με τους άλλους, που είχε χρεασθή τριάντα χρόνια για να φτάσει στο σημείο εκείνο της τελειότητος του. Οι φίλες της Γαλιόρις τον ήλκωναν, αλλά αυτές δεν φαίνονται να το προσέχρη. Και πολύ φυσικά, γιατί αυτές δεν τού τραβούν την άκρη του αβτίου του!

Μια μέρα όμως η Γαλιόρια τον πλάει καθώς φιλούσε την καμωρίδα της την Κέττυ, μια πονηρή μικρούλα με άνασχηματική μυτίτσα και με φευτισθία γαλάνα μάτια.

— Α! Άρθουρε! άναρσεί η Γαλιόρια θυμωμένη. Κάποια κακή έπαψη έβγινε φαίνεται στην καρδιά σου! Θα σε ξαναπιάσω στον καθηγητή Χαππινταϊν για να διηγή το βλάδι έχεις πάθει για να την διορθώ!

Δεν υπάκουε λόγος, να κάμετε τον κόπο αυτόν, της άναρσεί ο Άρθουρος χωρίς να συγκινηθή καθόλου. Είμαι πολύ καλός, σας βεβαιώνω. Άλλά με φιλία τόσο συχνά, και μάλιστα μπροστά στους άντρες, ώστε η Κέττυ έμεινε το τέχνασμα. Μου τριβήσε το ατί, και τότε αυτομάτως...

— Σε συγχωρώ, Άρθουρε. Άλλά θα άπολίσω άμέσως την Κέττυ, γιατί αυτό είνε πολύ επανιδύον...

— Λοιπόν; ρώτησε έγώ κυριευμένη από άκράτητη περιέργεια, καθώς η Γαλιόρια σταμάτησε στο σημείο αυτό της άφηρησής της. Έξακολουθήσατε έπειτα τον αυτόματο μήνα του μέλους σας;

Άλλά η Γαλιόρια δούνασε βροβία:

— Όχι... Η Κέττυ έφυγε. Άλλά μαζί της έφυγε και ο Άρθουρος... Και μαζί τους έφυγαν ακόμη και τα κοσμήματά μου, τα γυναικεία μου και όλα τα χηρίματά που είχα στο σπίτι!

— Α! άνεγνώρισα τρομαγμένη. Όποτε ήταν τέτοιου κλέψης! Τώρα καταλαβαίνω, καμμένη φίλη μου! Ο Άρθουρος σας δεν ήταν καθόλου περισσότερο αυτόματος από εσύ, είπατε σε κι' έγώ, αλλά ήταν ένας διαλόγιστος συνάνθρωπος του παλαιανθρώπου εκείνου καθηγητού Χαππινταϊν!

— Μάλιστα! άπάντησε η κυρία Μαυρολάουερ. Το έκαταβάσα και έγώ, αλλά μόνο κάπως πολύ άργα...

— Μα τί εκάματε;

— Έστρεφα να βρω τον έλκεινό αυτόν άπατεώνα—καθηγητή και του φώναζα: «Με κλέψατε! Το αυτόματο σας δεν είνε αυτόματο! Το έσπασε με την καμωρίδα μου και με όλα τα κοσμήματά μου! Δώστε μου πίσω τις πενήντα χιλιάδες δολάρια μου, λοιπόν!»

— Και ο καθηγητής Χαππινταϊν φοβήθηκε και σας έδωσε πίσω τα χηρίματά σας; Η Γαλιόρια έκανε ένα μορσασμό πόνου:

— Άναγκαστικά. Η καρδιά μου έχει κανονισθή έτσι για σαράντα χρόνια, και άν δεν πάθω εν τώ μεταδί καμιά βλάβη... — Φίλησε με λοιπόν!

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Ο Άρθουρος, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

ΕΠΙΧΕΙΡΕΙΝ

Μία Τσιγγάνα 40 έτών
έχει τριάντα παιδιά!

Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ αυτή δεν περιωρίσθηκε να προσοδύη τις έργιες τσιγγάνικες μελωδίες και να διαβάζη τις γραμμές του

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

ποκτησουν από πέντε παιδιά, ή θλόρα Κάραλας θα έχη ήδη πενήντα έγγονα. Και δεν είναι σπάνιο στους Τσιγγάνους να βλέπουν κανείς οικογένειες με πέντε παιδιά, άν όχι με δέκα και με δέκα.

Αν η θλόρα Κάραλας έχη την τύχη να έχη όλα τα παιδιά της παντρεμένη, και οι γάμοι αυτοί άπορουν καρποφόροι, είναι πιθανότατον, κάποια μέρα να την καλέσουν να προεδρεύση σ' ένα τραπέζι που θα στραφεί σ' ένα χωράρι — γιατί δεν υπάρχει πουθενά αίσθουσα τόσο μεγάλη ώστε να το χωρέση — στο όποιον οι έκατον πενήντα ή διακόσιοι συνδαιτημένες θα είναι δλοπαδιά της και έγγονα της...

Η σύγγκρη κυβερνήσεις έχει παραχωρήσει ειδικά προνόμια και άτέλειες στην πολυτεκνή αυτήν Τσιγγάνα για να μπορέση να θρέψη όλον αυτόν τον μικρό της κόσμο, που έχει ηλικία κυμαινόμενη από τριάντα έτών έως... έξη μηνών.

Η πρώτη άμαζών της Εύρώπης

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ της Γαλλίας Αικατερίνη των Μεδίκων υπήρξεν η πρώτη γυναίκα που εισηγάγε στην Γαλλία την συνήθεια της γυναικείας Ιππασίας με τον τρόπο της «μαζώνος». Πρώτη δηλαδή αυτή εκάθισε στην σέλλα περνώοντα το ένα πόδι της στο έμπροσθ μέρος της σέλλας και όχι άκουμπώντας και τα δύο της πόδια σ' ένα σανδάλι, όπως έσηνηρίζετο έως τότε από τις γυναίκες που έκαβαλλέκουν άλογο. Είνα αλήθεια ότι το σύστημα της «μαζώνικης» Ιππασίας έφηρμόζετο ήδη στην Ίταλία, αλλά στην Γαλλία πρώτη «μαζών» υπήρξεν η Αικατερίνη των Μεδίκων.

Ελέφας, ο βασιλεύς των... άχθοφόρων =

Η ΙΚΑΝΟΤΗΣ διαφόρων κατοικιδίων ζώων στο να σηκώνουν βάρη παρουσιάζει μεγάλη διαφορά από το ένα είδος στο άλλο. Το βόδι, π. χ. δεν μπορεί να φορτωθεί με βάρος μεγαλύτερον από 75 κιλά. Έτσι φορτωμένο μπορεί να διασχίση έως 25 χιλιόμετρα την ημέρα. Η γκαμήλα, που να διασχίση 100 χιλιόμετρα την ημέρα με φορτίο 200 κιλών και με ταχύτητα 10 χιλιομέτρων την ώρα. Το μουλάρι σηκώνει χωρίς δυσκολία 150 έως 200 κιλά. Τα βουβάλια της Άφρικης μπορούν να φορτωθούν με 100 έως 150 κιλά. Και τέλος ο έλέφας μπορεί να σηκώσει φορτίο τριπλάσιο από της γκαμήλας, αλλά η ταχύτης του είναι πολύ μικρότερη.

Αθλητισμός και... γιπωνέζικα

ΕΙΝΑΙ γνωστόν ότι οι προσεχές 'Ολυμπιακοί άγώνες θα γίνουν στο Τόκιο της Ιαπωνίας, στα 1940. Πολλά κράτη προσ-

νοντας τα μάτια του προς τον ούρανο: «Σας εύχαριστώ! Το αυτόματο μου είνε άνομα τελειότερο από εσύ φίλε!» Έκανε άκριβώς ότι θα έκανε και έγώ ο ίδιος! Τώρα, κυρία μου, μπορείτε να είστε ήσυχη; Η άκαμψη είνε άμεμπτη! Είμαι βέβαιος ότι δεν θα ξαναγυρίση ποτέ!».

Κυριευμένη από άκράτητη άγανάκτηση, έκούνησα δυνατά το μπράτσο της κυρίας Μαυρολάουερ, που μου φαινόταν πολύ άπαθής.

— Μα έπερσε να άμνησθη, Γαλιόρια! Έπερσε να φουέψετε στο τομάρι του παλαιανθρώπου αυτού μερικές σφαίρες περιστροφού...

Η τοβλήχισαν να τον καταγγέλλετε, να τον άναρσάσετε να σας γυρίση πίσω τα χηρίματά σας, με τον τόνο...

Ναι, για να γελάση πάλι μαζί μου διηγή 'Αμερική και σε να γράφετε πάλι κάποιον γελοίο ιστορία για μένα στην άφηρηδία σας; Όχι, πορτίω την σιωπή. Στο μέσο-μέσο, το μύθμα είνε άκριβό, αλλά θα μου χρησιμεύση... Άλλως, σε, έκεινο που λυπάμαι περισσότερο, δεν είνε ούτε οι πενήντα χιλιάδες δολάρια, ούτε τα κοσμήματά μου, ούτε τα γυναικεία μου. Άπ' αυτά έχω κι' άλλα. Έκεινο που θα με κινή να βρωθώ από ήτληα, από λύσσα και από πείνα, έως το τέλος της ζωής μου, είνε το να σκέπτομαι ότι για να φιλήση έκεινη την διαβολή-Κέττυ, ο Άρθουρος, είμαι βέβαιος ότι δεν περιμενε να τού τραβήξω το ατί...

—Και πώς έρίσατε τα καινούργια κοσμήματά μου; —Χμ... Έχουν την ίδια σχεδόν γεύση με τα παλαιά!

Τόν Νόμο

Ο άνθρωπος που ψηλώνει διαρκώς

ΔΕΝ είναι δυνατόν να μην αισθανθή κανείς ένα ρίγος άγωνίας μόλις πλησιάση τον άνθρωπον αυτόν... Έδώ και πέντε χρόνια ο Σαάδ Μωχάμετ Γαζή ψηλώνει διαρκώς...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

Η Τσιγγάνα, ο τελειότερος «ρομπότ» των αιώνων, θα μπορούσε να ικανοποιήσει από κάθε άποψη ακόμη και την απαιτητικότερη κυρία του...

—Και πώς έρίσατε τα καινούργια κοσμήματά μου; —Χμ... Έχουν την ίδια σχεδόν γεύση με τα παλαιά!

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

«ΜΗΝ ΟΜΟΛΟΓΕΙΤΕ ΠΟΤΕ!»

ΠΡΕΠΕΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ :

Μία γυναίκα ομολογούσε στον άνδρα της το παρελθόν της κι' αυτός την εγκατέλειψε. Αυτό δεν έγινε ούτε πρώτη, ούτε δεύτερη φορά. Αλλά σήμερα κόνισε στο πατήν την ενοχλήση της και της γνώμης. Το γεγονός συνέβη στην Άγγλια και η μεγάλη αγγλική εφημερίδα «Ημερήσιος Τελεφεύσιος» ανέδειξε μια μεγάλη κοινωνία στην οποία απάντησαν χιλιάδες προσώπων. «Η εφημερίδα που έφερε τη μεγάλη ενδιαφέρουσα κλείνει ένα τεταίο θέμα για τις αναγνώστρες και τους αναγνώστες της δι- νει εδώ μερικά ενδιαφέροντα κομμάτια από τα γραμμάτια που ανταλλάσσουν στην εφημερίδα που προσαναόρισε. Δεν αποκλείεται οι αναγνώστες να μας πάρουν κι' αυτοί μέρος και σύντομα άλλα περιεκτικά να μας πούν τις γνώμες των.

ΤΡΕΙΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΕΚΑΝΑ εξομολογήσεις σε τρεις άνδρες και οι τρεις με από- θησαν. Αυτό σημαίνει πως τρεις άνδρες σε μία μικρή πό- λι όπως είναι η πατρίδα μου, δεν είχαν το ψυχικό σθένος να δεχθούν την ελκρινεία μιας γυναίκας.

«Πρέπει να εξακολουθήσω να ομολογώ το παρελθόν μου, έως ότου επί τέλους βρω τον άνδρα που θα με συγχωρήσει».

— **Η γαλήνη βρίσκεται μόνο στην έμπιστοσύνη.**

«Η ψυχική γαλήνη είναι ένας απαραίτη- τος παράγοντας της ασυγχωρητικής ζωής. Άλλω γαλήνη όταν φαντασθούν στην ψυχή α- νησυχίες και άμφιβόλιες δεν μπορεί να ύ- παρχει».

Όταν παντρεύθηκε την γυναίκα μου την πρώτη φορά δεν είχε τίποτα να μου έμπιστευθή. Μου εξομολογήθηκε ένα σφάλμα της πα- λιο προσθετότατος μου, πως από την επο- χή που με γνώρισε έλασε δολοκλήρη ή ζωή της.

Φυσικά την συχώρεσα και σήμερα είπα- στε κι' οι δυο πολύ ευτυχείς. Τη στιγμή που έβριζε τόσο έμπιστοσύνη σε μένα και τόσο πίστη στον έρωτά μας, δεν μπορώ παρά να της έχω κι' εγώ έμπιστοσύνη. Άντιθέτα εάν μάθαινα την αλήθεια από έναν τρίτο, θα δηλητηριάζοταν η ζωή μου δολοκλήρη.

— **Υπάρχουν άνδρες και άνδρες**

«Το ονόμαζες της υποθέσεως. Έγκειται στο έθνος. Πως θα αντιπρόσω ο άνδρας, στον οποίον εξομολογήθηκε το παρελθόν της; Ο πατέρας μου υπήρξε ζηλιάρης και δεν συγχωρούσε τίποτα. Εάν ήμουν γυ- ναίκα του δεν θα του ομολογούσα ποτέ τίποτα.

«Αντίθετα θα τα έλεγα όλα χωρίς δι- σταχυό στον άνδρα μου, ο οποίος είναι λογικός και προοδευτικός τύπος.

Τό να εξομολογήσει κανείς στον πρώτο τον είναι σαν να δημιουργή την δυστυχία του ενώ μιλώντας στον δεύτερο, απολυθεράνας τον κανείς από ένα βάρος».

— **Το πορτραίτο και η νέα κοπέλα.**

«Αγόραζα κάποτε από κάποιο φίλο μου έναν πίνακα που παρίστανε ένα νέο κορί- τσι. Και το αντικείμενο αυτό μου είχε γί- νει τόσο αγαπητό, που δεν περνούσε μέρα που να μην κέρδιζα να το βλέπω. Μία μέρα ωστόσο ο φίλος μου μου ομολογούσε πως ο πίνακας δεν ήταν αυθεντικός και θέλησε να μου δώσει πίσω τα λεπτά. «Αρ- μήσθηκα».

«Και όμως δεν τον αγαπούσα πιά και

τέλος σε μία στιγμή κι' μου τόν πέταξα στη φωτιά. «Μία μέρα στο Νάουμπου γνώρισα μια κοπέλα και την ερωτεύθηκα. Την ημέρα που θα της έπρότεινα γάμο μου εξομολογήθηκε το παρελθόν της. Ουμμήθηκα το πορτραίτο και τρώαζα.

«Χωρίς να το θέλω βρήκα αφορμή πώς με καλούσαν άλλοι δουλειές διάφορες και έφυγα, έφυγα με λύπη, αλλά με την συ- ναίσθησι πως η ευτυχία και τών δυο μας μόνο άπαιτούσε».

— **Μιά γυναίκα που ξέρει τι αξίζει**

«Είμαι πολύ ευτυχομένη με τον άνδρα μου και δεν θα διακινδυνεύα ποτέ να του εξομολογηθώ μία περιπέτεια προσωπική και νεανική.

«Όταν όμως μεγαλώση το κορίτσι μου θα του τα πω όλα για να έπαφελθω από μία πείρα που μ' άφησε κάποια πικρία».

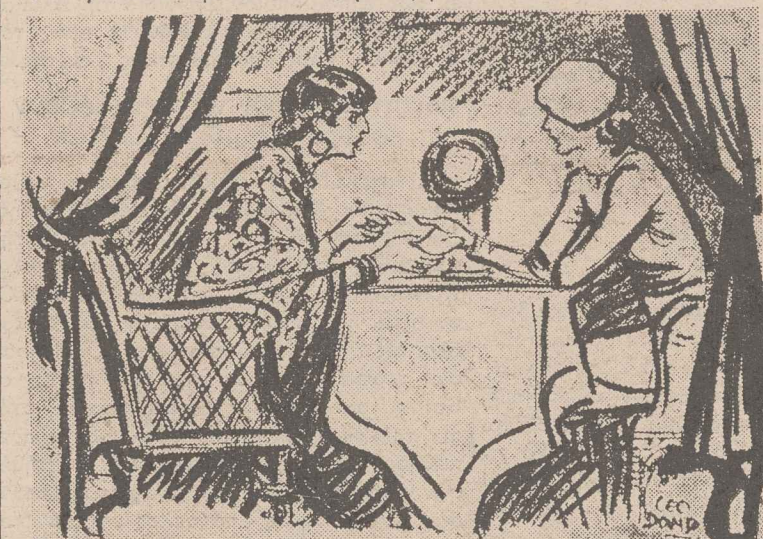
— **Στόν καθ' ένα να κρίνη...**

«Κάθε νέα που παντρεύεται είναι η μόνη κατάλληλη να κρίνη εάν και κατά πόσον πρέπει να πη ή να μην πη το παρελθόν της.

«Εάν δεν είναι σε θέση να καταλάβει κάτι από το παρελθόν, καλλίτερα να μην παν- τρευθή γιατί δεν πρόκειται να γίνη ούτε καλή σύζυγος, ούτε και καλή μητέρα».

— **Στην έρώτηση, μιάν άλλη έρω- τησι**

«Η γυναίκα πρέπει να εξομολογήται :

Μα ο άνδρας νομίζετε πως είναι απαραί- τητο να την ρωτάει ή να ενδιαφέρεται για το παρελθόν της;

— **«Ας λείπουν οι έρωτήσεις**

«Όχι, κι' αν κάμη μία νέα, δεν είναι πο- τέ αυτή μόνη υπεύθυνος. Γιατί τότε να τα- πευνώνεται, γιατί να ζητά την συχώρεση από τον άνδρα που αγαπά; Αν κι' οι δυο αγαπούνται δεν υπάρχει λόγος να δέχτον- ται έρωτες για τα περασμένα, αλλά να ζούν όσο πιο έντονα και πιο όμορφα μπο- ρούν το σήμερα και το αύριο».

— **Μην λέτε τίποτα**

«Σήμερα οι άνδρες έχουν κάπως εκπολι- τισθή, καταλαβαίνουν λίγο πως η γυναίκα δεν είναι «εκτίμας» τους.

«Και όμως εγώ θα φώναζα μ' όλη την δύναμή μου :

— **Γυναίκες μην ομολογείτε...**

— **«Αμάρτημα και σφάλμα**

«Κάθε εξομολόγηση είναι κάπως δίο- κολη, τόσο σ' αυτόν που την κάνει, όσο και σ' αυτόν που την ακούει. Ωστόσο δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε την εξέλι- ξη των σπερμιών ανθρώπων. Ότι, χέρις μπορούμε να είναι αμάρτημα, σήμερα δεν είναι παρά μικρό σφάλμα. Σήμερα υπάρχουν άνδρες που ακούει χωρίς να φρίτ- τουν πράγματα για τα οποία χθες θα σκό- τωναν ίσως. Γι' αυτό όταν χρειάζεται, ομολογείτε χωρίς φόβο».

— **«Ενα εξαγορασμένο σφάλμα**

«Μία παντρεμένη έδω και πέντε χρόνια γυναίκα μου είπε: «Ο άνδρας μου νομίζει πως είμαι τλάει, γιατί να τον βγάλω από τέτοια αυτοπείση; Εάν μάθω ποτέ τυγχά να μουσική μου, ίσως σκεφθώ πως υπήρξα τόσο καλή γι' αυτόν που εξαγόρασα κάθε σφάλμα μου».

— **«Ο Κινηματογράφος έμπνέει**

«Πριν εξομολογήθω κάθε γυναίκα τά μουσικά της πρέπει να τό σκεφθώ πολύ καλά...

«Σήμερα ο Κινηματογράφος μας δίνει τόσα παραδεί- γματα. Δημιουργεί στον άν- δρα σας ένα τέτοιας υποθέ- σεως φιλμ και ήρτε ποιά εί- ναι η γνώμη του. «Ετσι θα άνακαλύψετε και θα αποφύ- γετε ένα σφάλμα που μπορεί να είναι και τραγικό».

«Γιατί τόχα μόνος ο άν- δρας να έχη τό δικαίωμα να έρωτά το παρελθόν μιας γυ- ναίκας; Αυτόν ποιος τόν έ- ρώτησε και ποτέ έκρινε τό παρελθόν του ή γυναίκα; Ως ποτέ θα εξακολουθούν να μάς τυραννούν και να μάς καταπιάνουν οι παλιές προ- λήψεις περί τών δικαιωμάτων του «ελογηρού φίλου; Η γυ- ναίκα δηλαδή πρέπει να δεί- χνη όλη της την ψυχή για ν' την συγχωρή ή να την κατά- δικάζει ο άνδρας; «Όχι!».

— **«Ερωτας και ζήλεια άναδρομική**

«Παντρεύτηκε μία φίλη μου. Και ύστερα από λίγον καιρό ο άνδρας της άρχισε να την παραμελή. Τού εξομολογήθηκε τό πα- ρελθόν της. Και σήμερα την ξαναπροσέ- χη έκ νέος».

— **«Ω, άς είχε ομολογήσει**

«Γιά να είναι ένα ζευγάρι παντρεμένων αγαπημένων, πρέ- πει ή γυναίκα να δηγηθή από πριν στον άνδρα της τό παρελθόν της.

«Εγώ είμαι έ- νας άνδρας ζηλι- άρης. Πρό όλί- γου καιρού έμα- θα πως ή γυναι- κά μου μου είχε κρύψει μουσικά της. Από τότε ή ευτυχία μας ρέ- γισε. Ενώ μιάς μιάς της, ένα βροχόκομα, μου της πάντα, νοιά- ζω άνάμεσά μας τό μουσικό αυτό που τά ψυχράνει.

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

λάβη ποτέ. Και είμαστε και οι δυο ου- τυχείς, τόσο δυστυχείς!»

— **Τζοκόντες**

«Η γυναίκα πρέπει να είναι αληγματική σαν την Τζοκόντα.

«Ακόμα κι' όταν δεν έχει κάτι να ομολογήσει πρέπει να σιωπά και να άπαντά άοριστάς. Ο άνδρας θα θέλη πάντα να άνακαλύψη τό μουσικό της γυναικάς του. Δεν θα έχη κανένα ντοκουμέντο στο χέρι και τό άποτέλεσμα θα είναι να άναπαί και να ενδιαφέρεται την γυναίκα του».

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΑΛΛΗΘΑΣΤΟΝ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

«Ο καλμένος ο Φερά έπεσε από τό κάρρο του και τόν έπήραν στον σταθμό των Πρώτων Βοη- θειών σε οκτρή κατάσταση. Η φτωχή του γυ- ναίκα έτρεξε τρομαγμένη και μαδούσε τά μα- λιά της επάνω από τό κρεβάτι όπου τόν έξέ- πλωσαν άκίνητον και με τά μάτια κλειστά.

— Γιατρέ μου, έφώναξε ή άδυστυχισμένη, βλέ- πω τόν άντρα μου πολύ άρρωστο!...

— Εγώ τόν βλέπω νεκρόν! έπεε ο γιατρός με θλίβερό επίσημο τόνο.

«Ο Φερά τό άκουσε και με δίους τούς πόνο- υς του έπροσπάθησε να σηκωθεί και έπτε :

— Όχι, όχι, γιατρέ. Σας βεβαίω ότι δεν εί- μαι άσπια νεκρός. Είμαι ζωντανός, είμαι ζων- τανός!....

«Αλλά ή γυναίκα του τόν έμάλασε :

— Πάψε! τού έπεε. Δεν μπορείς έδω να έξέρης περισσότερα από τόν γιατρό!....

ΗΤΑΝ ΤΡΕΛΛΟΣ

«Ο Ραζνάς φάνει στον Παράδεισο.

— «Ε, φίλε άρχον, που πάς τόσο γρήγορα ;

— τόν ρωτάει ο «Άγιος Πέτρος. Μπαίνεις βλέπω έδω μέσα σαν στο σπίτι σου. Έπέρσες από τό Καθάρτήριο ;

— Πώς, καλέ μου «Άγιε Πέ- τρο. Έπαντρεύτηκα σάρφια χρόνια».

— Τότε μπορείς να μπής. Εί- σαι μάρτυς. Άλλά θά ήθελα να έξρω μερικές λεπτομέρειες από τά βάσανά σου.

— Καλλίτερα να μη τ' ακού- σης, «Άγιε Πέτρο. Άς σοι επλώ ώστόσο τό τελευταίο μου βασανι- στήριο : «Τό τρίτον μου γυναίκα τόσο πολύ με κακομεταχειρίζο- tan ώστε μ' έκαμη να πεθάνω πριν της ώρας μου!...

— Πώς, ή τρίτη σου γυναίκα;

— Έπαντρεύτηκες τρεις φορές ;

— Βέβαια, «Άγιε Πέτρο μου.

— Φύγε γρήγορα από τά μά- τια μου!... Δεν δεχίμεθα τρελ- λούς!... μέσο!...

— Τό μικρό μου έγκαίωρα κι' ήταν κόκκινο σαν σάρκα, χωρίς δέρμα, και οι γροθί- τες του ήταν σφιγμένες. Μου φανότανε τόσο άστείο, που μ' έπιασαν τά γέλια, γιατί έβλεπα πως έμοιαζε να είναι θυγαμέ- νου που ήρθε στη ζωή. Ο γιατρός έπτε πως ήταν άληθινά καλοδωμένο παιδί και γερό.

Μόλις τό έπιασαν και τό έντυσαν, φώναζαν νάρθη ο Φράνκ να τό δει, ενώ μου φορού- σαν κι' έμένα τό καλλυτερό μου δοκατέ- λιο να κινώ με τόσες κορδέλλες. Και ο Φράνκ υπήρξε, και πριν δη καν το παιδί έ- τρεξε σε μένα και με φίλησε στα μάτια, στο στόμα, στο λαιμό, και με κύτταζε, πως με κύτταζε. Θεέ μου, σαν να είχα κά- νει κανένα θαύμα!

—Θα τόν φωνάζω Ντανιέλ Ουδύλλιε, έπτε ο Φράνκ, κι' εγώ πρόσθεσα πως θα τόν φωνάζω Ντάνυ, Ντάνυ, Ντάνυ, Ντάνυ μου, έλη ώρα δεν σκεπτόμουναι παρά από ένα άποκομμάτιο».

«Όταν έμπνησα, ή μητέρα μου μου έ- δωσε ένα φυλλάδιό ζωμό μ' ένα μικρόκο- το και μούφερε τόν Ντάνυ να τόν θηλάσει. Στις άρχες τό μικρό στοματάκι δεν έπα- νε την ρόγα και κοπιόσασε πολύ έως ότου

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

ΣΑΡΟΣ ΕΡ ΤΗΣ ΣΑΡΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.— Μία μάνα πονεμένη διηγείται την ιστορία της : Γνωρίζει τριάντα χρόνια πώ- σο και άρχισε την διήγησι της ζωής της: «Ήταν κοριτσάκι άθωο και νεροπαλό όταν άρχισε να εργάζεται στο μεγάλο κατάστημα του Λαντρί. Οι γονείς της, μικροκαμω- ραίοι και άγριοι άνθρωποι. Στο Λαντρί γνω- ρίστηκε μ' έναν υπάλληλο, τόν κόρρο Ουίλι- αμ, ο οποίος και την έφύλαξε. Μάλα ά- λους έξομολόγους άντηλάξαν και Σατυλίζα. Η ζωή φαινότανε στα μάτια της μικρής Μά- ρης τόσο άσπια, που έμοιαζε να ζή ένα άπι- στευτο όνειρο.

5ον

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΚΑΜΕ τόν γιατρό και μάς έπτε πως τό παιδί θα είναι άγιο. Ο Φράνκ γελούσε δά- κνηρος κι' εγώ περνούσα με άνω- κληροσύνη και περιέργεια την ημέρα αυτή πόλιναι και περιέργεια δεν πίστευα πως μπο- ρούσε να έχω ένα παιδί με σάρκα και ό- σκι. Νόμιζα πως δεν θα έπαυε ποτέ να βρίσκεται εκεί μέσα στα σπλάγχνα μου και να με κλωτσάει και να πίνω γκαζό- ζες και να ραβώ συνεχώς μπούβρες και ζιπου- νάκια.

Τά έχωμε πιά όλα προύει, πλέσας, κενήτρωσε, έλγχευε όλα τά ρούχα βρασιέ- να, και δεν μπορούσαμε ποσά την μεγάλη στιγμή. Η μητέρα μου μου έλεγε, πως μό- λις δει κάτι πως θάρρη τό παιδί, θα τρέξη στο φαρμακείο της γωνίας να τηλεφωνή- ση στο γιατρό.

«Ενα πρωί, μόλις έφυγε ο Φράνκ, μ' έ- πιασε ένας φρικτός πόνος στην κοιλιά, λές και είχα φάει τίποτα κακό. Τόν ένα πόνος διαδεχότανε ο άλλος κι' ή μητέρα μου μούλεγε να περνούσουμε να βρεθείωδους. Μ' είχε πιάσει ένας τέτοιος φόβος που δεν ήμουν πιά άσπια, και ή μητέρα μου μού- λεγε πως δεν είμαι ούτε πρώτη ούτε κι' ή τελευταία, κι' ο πόνος αυτός εινε φυσολο- γικός και θα περάσει.

Προς τό μεσημέρι δεν βασιτόσασ πιά, και έπτα τις μητέρας μου πως αυτό υπερβαί- νει τις δυνατόεις μου και να στελνι να μου φωνάξη τόν Φράνκ. Εκείνη όμως έπτε πως δεν υπάρχει λόγος να τόν άνησυχώσσει από την δουλειά του, γιατί δεν θα μου έ- κοινε τίποτα.

Τόν ήθελα όμως τόν Φράνκ, τόν ήθελα γιατί αυτός δεν θα μου ζήτοσε όποις ή μητέρα μου να είναι άσπια, μόνον θα με άδανε να κλωάω όσο θα μούκανε ευχα- ριστία.

«Ο γιατρός δεν άρχισε να καταβάθει και μου έπτε να πλυνώσασ στο κρεβάτι, γιατί σ' ένα δυο άρες τό παιδί θα βγή.

«Αρχισα ήδη να μην καταλαβαίνω τόν κόσμο και τούς ανθρώπους γύρω μου ό- πως πριν. Σφιγγόμουναι και σδράμαζα σαν ζωό. Θεέ μου, τί σκληρό πόνει! Νόμιζα πως θα τελειώσω. Για μία στιγμή άκούσασ κάποιον να λέει, να έρχεται ο Φράνκ. Ο Φράνκ, ο Σατυλίζα μου ήρθε ντροπή να με δη έτσι γυμνή και αμφομένη και φωνάζα να μην υπή, άς περιμένι έξω. «Ενας φρι- χτός πόνος μ' έσφιξε, μία άπόλυτη σκλη- ρός, και τότε έννοιόσασ και να βγαίνω και ή μητέρα μου φώναζε : άγόρι, άγόρι γεν- νήθηκε. Τά έέχασα όλα, και τόρα άλλο δεν ήθελα παρά να βλέπω τό μικρό παι- διατάκι και να λέω στον έαυτό μου «είνε δικό σου, δικό σου τό παιδί».

Τό μικρό μου έγκαίωρα κι' ήταν κόκκινο σαν σάρκα, χωρίς δέρμα, και οι γροθί- τες του ήταν σφιγμένες. Μου φανότανε τόσο άστείο, που μ' έπιασαν τά γέλια, γιατί έβλεπα πως έμοιαζε να είναι θυγαμέ- νου που ήρθε στη ζωή. Ο γιατρός έπτε πως ήταν άληθινά καλοδωμένο παιδί και γερό.

Μόλις τό έπιασαν και τό έντυσαν, φώναζαν νάρθη ο Φράνκ να τό δει, ενώ μου φορού- σαν κι' έμένα τό καλλυτερό μου δοκατέ- λιο να κινώ με τόσες κορδέλλες. Και ο Φράνκ υπήρξε, και πριν δη καν το παιδί έ- τρεξε σε μένα και με φίλησε στα μάτια, στο στόμα, στο λαιμό, και με κύτταζε, πως με κύτταζε. Θεέ μου, σαν να είχα κά- νει κανένα θαύμα!

—Θα τόν φωνάζω Ντανιέλ Ουδύλλιε, έπτε ο Φράνκ, κι' εγώ πρόσθεσα πως θα τόν φωνάζω Ντάνυ, Ντάνυ, Ντάνυ, Ντάνυ μου, έλη ώρα δεν σκεπτόμουναι παρά από ένα άποκομμάτιο».

«Όταν έμπνησα, ή μητέρα μου μου έ- δωσε ένα φυλλάδιό ζωμό μ' ένα μικρόκο- το και μούφερε τόν Ντάνυ να τόν θηλάσει. Στις άρχες τό μικρό στοματάκι δεν έπα- νε την ρόγα και κοπιόσασε πολύ έως ότου

τό κάνουμε να κατα- λάβη πως από κεί θα ρουφά την ζωή. Δεν είχα ξαναγνωρίσει τέ- τοια ευτυχία ούτε ή- ξερα πως ή ευτυχία μπορεί να έχη τόσες μορφές. Μία περιφά- νεια με είχε κυριεύσει και όλη ώρα είχα γυρισμένα τά μάτια μου στο παιδί μου και όλη ώρα άλλο δεν έλεγα παρά «εγώ σέ έ- κτισα, εγώ σέ έφερα στον κόσμο». Κι' από ρουφούσε, ρουφούσε τό στήθος μου κι' ύστερα άποκομμάτιο».

«Ο Ντάνυ μου με κρατούσε στο πόδι από τις έξη πό πρωί έως την νύχτα. Έπρεπε να τόν θηλάσω, να τόν αλλάζω, να τόν

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

— **«Εάν μου τό είχε ομολογήσει, θα είχα**

</

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ...

ΣΤΟΝ ήλιο, στην προαιόδα, στο έλαφο άσπιδος του 'Απριλίου, η Ντενίλ περιμένει τον έρωτά της. 'Ο τόπος της συναντήσεως ήταν ώριμος και απόλυτος και κοινός συγχρόνως, μόλις δυο χιλιόμετρα έξω απ' την μικρή πόλη που κατοικούσε η Ντενίλ.

'Ο Μισσέλ, έρχοταν συχνά εκεί. Έρχοταν με το αυτοκίνητο, την άρπαζε όπως στα παραθύρια της προσέφερε μερικές όνειρεμένες ώρες, έπειτα την έσπρωχνε στο ίδιο μέρος. Είχαν συνήθειες τακτικές, και σπάνια άλλαζαν το πρόγραμμα των συναντήσεων των. Πότε πήγαιναν να γευματίσουν σε κανένα έξογκο πανδοχείο, πότε συνηγόταν κατά το δειλινό για να τρέξουν μαζί στα φουντωμένα μονοπάτια του δάσους.

Από διαρκώς πεντε χρόνια τώρα, Πόιν, είχαν γνωρίσει καλύτερες ημέρες: τρία χρόνια αληθινής, μεγάλης, ανέμελης ευτυχίας. 'Όταν η Ντενίλ θυμόταν αυτή την εποχή, πουνούσε η καρδιά της. 'Επί όλωνόσων μηνες είχε γνωρίσει τον έρωτά και, με τον έρωτά την πίστι στο μέλλον, όλες τις δυνατότητες του όνειρου: Ένα γάμο μ' ένα όμορφο παλληκάρι που αγαπούσε και την άγαπούσε. Όλοσ' αυτά, δυσκολίες που είχε προσέξει ο πατέρας του Μισσέλ, που έβλεπε την πρώτη της πολύ μικρή, είχαν άγρο-πορήσει την πραγματοποίηση του γλυκού αυτού όνειρου. 'Ηταν τόσο νέα και τόσο άρτια μ' έκεινος την αγαπούσε τόσο φλογερά, που η Ντενίλ του δόθηκε χαρομένη και άμεινιμη πριν απ' την έπισημη ώρα. Δεν ήταν τότε άρρα-δωνιαστικός της; Σήμερα ά-κόμα, παρ' όλες τις φρικτές ώρες που είχαν επακολουθήσει, δεν μετανουόσε για τίπο-τα: Είχε γνωρίσει την πιο β-φροστή ευτυχία.

— 'Ο πατέρας μου θα απο-χορήσθ, της έλεγε ο Μισσέλ, και τότε θα ζήσουμε μαζί για πάντα!

Στην άρχη το είχε πιστέψει αληθινά. 'Επειτα, άρχισε να πιστεύει λιγότερο. Μία μέρα, άντελάρθηκε πως δεν ήτανε πιά.

Στον Μισσέλ όμως έλεγε με την μεγαλοψυχία που έβρισαν γύρω οι γυναίκες όταν αγαπούν: — Μην άνησυχείς, αγαπώ με! Σ' αγαπώ, μ' αγαπώ, αυτό μόνο έχει σημασία! Θά παν-τρευόμαστε άργότερα, αν μπορούμε... Σ' αγα-πώ και είμαι δική σου... και είσαι δικός μου!... Αυτό είναι αρκετό... Φίληρό με!

Συνηγόντο κάθε μέρα. 'Η μητέρα της Ντε-νίλ, άνησχε και άδία επαχθήσιςσα, δεν έ-φευγε άντιλογία στις συναντήσεις των. Δεν άμεινιζε άλλως τις καθόλου για τον ποσειτή γάμο. 'Εξέλεγε τον Μισσέλ από σπίτι και μπροστά στο άνοιχτό ζευγάρι που αγμιάζε με τον όμοιο αυτόν μελαγχολικό νέο ή κόρη της, τόσο έανθή, τόσο όμορφη, τόσο λευκή μέσα στη λάμψη των δονατικών έτών της, πα-ρυσουόταν μ' αυτή απ' την πίστι στο μέλλον. 'Όλα θα διορθούνταν. 'Ο Μισσέλ αγαπούσε τόσο την κόρη της. Τό μέλλον ήταν δικό τους.

Μία μέρα, σ' ένα κατάστημα, έντελός τυ-χαίος, η Ντενίλ άκουσε πίσω της αυτά τα λόγια:

— Εξέρτε, λένε πως ο γυνός του κ. Καμπιέ παντρεύεται. 'Ο Μισσέλ.

'Η Ντενίλ δεν μπόρεσε να μη χαμογιάσει. Μόλις είχε άρθηκε τον φίλο της. Στο μικρό αυτό δάσος όπου τον περίεμε σήμερα άκόμα, έπειτα από δυο χρόνια, είχαν περάσει δυο μέ-ρες ώρες, την είχε καθέσσει, την είχε φι-λήσει, με την τρυφερότητα και τό πάθος που την άγναιναν.

'Ηταν τόσο σίγουρη γ' αυτόν, που δεν άμ-φεβόλεσε ούτε στιγμή. Σκέφθηκε πόσο θα γε-λούσε ο Μισσέλ αύριο, όταν θα του άμνησαν αυτό που άκουσε.

Και ο Μισσέλ δεν γέλασε. 'Εξέλεγε!... Και μπροστά στο δάσος αυτό, που ήταν μια ήμο-λογία, η Ντενίλ ένοιωσε ένα τέτοιο τρόμο, που νόμιζε πως τρελλανόταν!...

'Ηταν άλβητα!... 'Ηταν φρικτό!... Θά ή-θελε να πεθάνη, αλλά δεν πεθάνει κανείς έτσι. Ζή, πρέπει να ζήσθ, μ' αυτό είναι πιο φρικτό άκόμα!... Βγήκε τρέχοντας στο δρόμο, με τον πάγο, με τη φρίκη στην καρδιά...

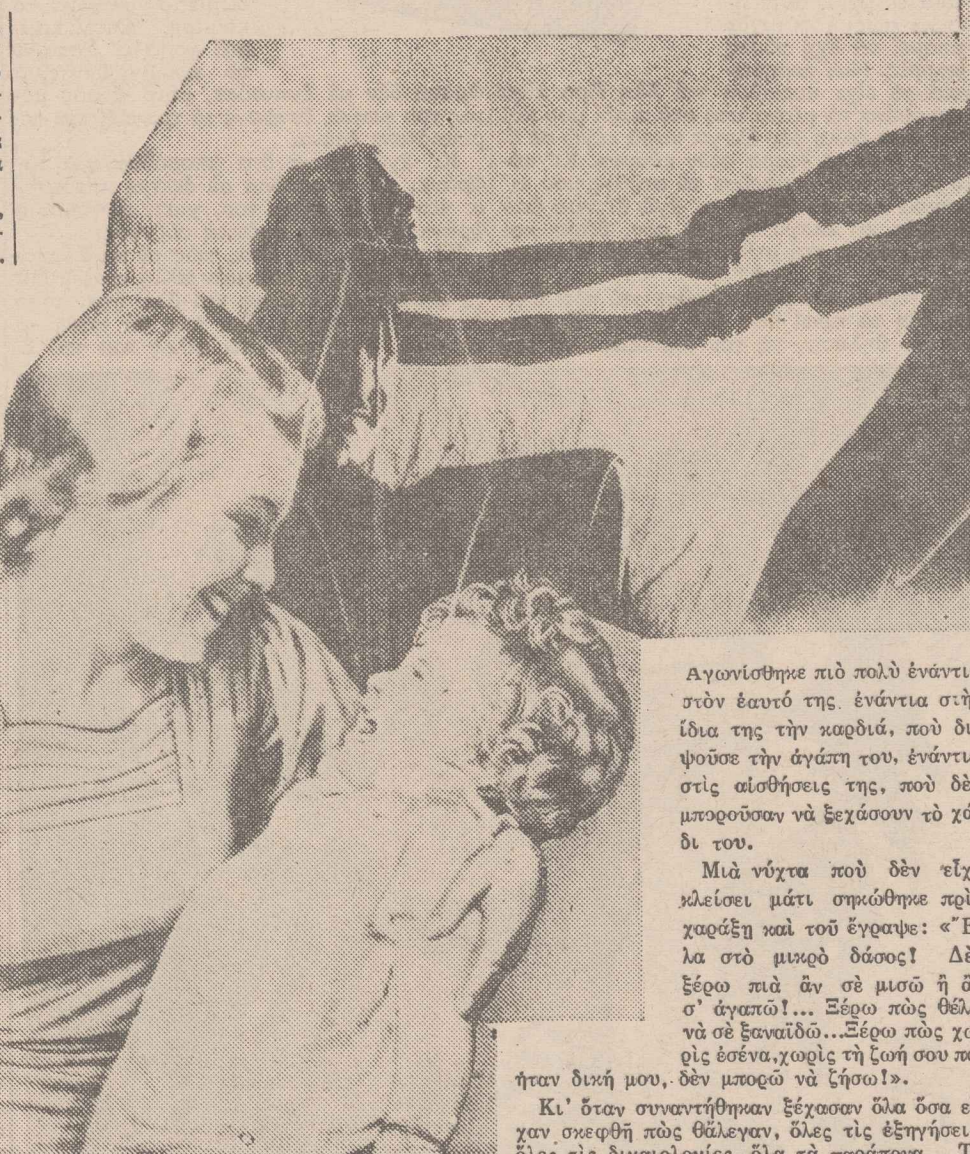
Έπείσαν μηνες. Στο σπίτι της, ταυγάρι-ος, σε όλους, η Ντενίλ είχε επιβάλει τη σιω-πή. 'Όλα είχαν τελειώσει, δεν θα έανόθελε ποτέ αυτόν τον άνιτρο, αυτόν τον δειλό,

που δεν ήξερε να την αγαπήσθ άρετά. Δεν θα μίλούσε ποτέ πιά γ' αυτόν, ποτέ!... Θά προσαβούσε να τον ξεχάσθ!... 'Αλλά τη νύ-χτα, μέσ' στις θλιβερές άπνιες της, τον άνα-πολούσε χωρίς μίσος, χωρίς καμία:

— Καλέ, καλέ... ένω που σ' αγαπούσα...

που σ' αγαπούσα τόσο!...

Κι' άλη της η καρδιά άναγρούσε τον Μισ-σέλ. μ' άλο της τό σώμα γύρευε τα χόδια

που δεν τόσο τη είχε συνήθισε. 'Ο άπώτος της έγραψε συχνά. Δεν 'χε κα-νει να την αγαπή, ήθελε να την έανώθ. Έ-ταν δική μου, δεν μπορεί να ζήσθ σου ποτέ.

Κι' όταν συναντήθηκαν έχασαν όλα όσα εί-χαν οικειοθ' τους θέλανε, όλες τις εξηγήσεις, όλες τις δυσκολίες, όλα τα παράνομα... Τά στήματα των ένόθων σ' ένα άπείλειστο φιλή-γεμάτο έρωτά και πόνο.

Κι' άπειτα η ζωή ή ζωή που έβρε να τό διορθώθ να δώθ πόνους και χαρές, ή ζωή όργανώθμε όπως πάντα.

Σήμερα που τον περίεμε η Ντενίλ συλλογι-ζόταν τη θλιβερή της έγκαρτέρηση:

— Πέντε χρόνια, έφιθόρε. Πέντε χρόνια... Πόσα θα περάσουν άκόμα;... Τι έγιναν οι τοελ-λές μου έλπίδες, οι μεγάλες μου χαρές, ο με-γάλος μου πόνος άκόμα;... 'Όλα πέσαναν!... 'Όλα έκαηδενίσθσαν!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

'Ο περιηγητής Γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπι-ζέ, ο συνθέτης της «Κάρμεν», έκτός της συνθέ-τικής του μεγαλοφυίας θεωρείτο και ένας από τους μεγαλύτερους παιδαγύγες της εποχής. Τό μυστικό της άμεινιμης του μουσική φημιζόταν για την καταπληκτική του μουσική γνώση και για την εύκολη με την οποία έδι-δάσκε πέφια έλιστα, τό δυσκολότερο μουσικό έργο. Τό καλύτερο άνέκδοτο τό φανερώθ αυτό ή:

'Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ο Χαλσέδ, ο συνθέ-της της 'Εβέρτας είχε κάποτε τραπέζι σε με-ρικούς φίλους του μεταξύ των οποίων ήταν και ο Λιστ καθώς και ο νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. 'Αφού τελείωσε τό δείπνο ο Λιστ έκάρησε στο πιάτο άρχισε να παίξθ κάποια κανονόγραμμα του σύνθε-τος γεμάτη από άπείντατες τεχνικές δυσκο-λίες τις οποίες όπως πάντα περιγράφει με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον άντικεινε.

'Ο Λιστ τελείωσε τό έργο του μ' ένα τόσο θαυ-μάσιο φινάλε ώστε ήταν άδύνατο να φαντασθ κανείς ότι τό έκτελούσαν χέρια άνθρώπου. Μόλις σπείθηκε τον περιεπαικλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όμνι μόνο για τη μεγάλη σύνθεσή του, αλλά και για την άπεί-μιλη έκτέλεσή του.

—Ναι, έλεγε ο Λιστ. 'Η σύνθεσή αυτή είχε πολύ δύσκολη και, σε βεβαιό, πως δεν έβρω στην Εύρωπ' παρά μόνον δύο πιανίστες, που θα, ήταν ίκανοί να την έκτελέσουν με την ίδια τέ-

'Επειτα συλλογιζόταν τον Μισσέλ. Πόσο γρήγορα είχε έανώθ τη γαλήνη του!... 'Ηταν εύτυχιμένος... Περνούσε μια ζωή άμεινιμη άνάμεσα στην παντοειδή του φίλη και στη συ-ζυγική σιγή, όπου μαζί με τη γυναίκα του τον περίεμε μ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι δυό χρονών.

'Η Ντενίλ σ' αυτή τη σι-γή έβλεπε τό μάτια της. Με τη δύναμη της θελήσεως της καθόρθωνε ν' άποκαρύνθ απ' την καρδιά της την έρω-τική έλξη. 'Απέφεινε να φαντάζεται τον Μισσέλ περσιμιαία, πρόσωπο, σύντο-μα τρυφερό, με μιάν άλλη γυναίκα... 'Αλλά αυτό τό παιδί! Πόσο έκανε την καρ-διά της να πονή!...

Ένας θόρυβος αυτοκινή-των, μακρινός στην άρχη, πιά κοντινός έπειτα, την ά-πέσπασε απ' την όνειροπό-λησή της. Κτύπησε τό ρολόι της: Πέντε ή ώρα!... Θά ήταν σίγουρα ο Μισσέλ!... Γρήγορα έκρυψε τη λάμψη της, πήρε μια χαρομένη εκ-φραση. 'Επειτα, για να παί-ξθ μαζί του και να τον κά-νθ να γελάθ, κούφθηκε πί-σω από ένα χοντρό κορμό δένδρου.

Τώρα τό αυτοκίνητο είχε σταθί. Κατάλη-κη άκουσε τον Μισσέλ να μιλά τρυφερά: — Έλα, κατέβα Λιλι, έλεγε. Θά βρούμε στο δάσος μια όμορφη νεράδα.

Μία παιδική φωνή τό άπαντούσε.

'Η Ντενίλ είχε καταλάβει και δεν τολμούσε να βγθ απ' τον κρυφώνα της. 'Ηξερε βέβαια πως ο Μισσέλ θα την εύρισκε εύκολα, αλλά όμως συλλογιζόταν:

— 'Ακόμα μια στιγμή... μια στιγμήούλα... να συνέλθω... να ήσυχάσω...

Περνούσε και άναστεναίνουσε τό χέρι της απ' τό πρόσωπό της σαν να ήθελε να διώξθ την ταρσά, που ήξερε πως φανερώθ. 'Επειτα προσπαθούσε να δώθ άποσπασμό στον έαυτό της:

— 'Εμπρός! Πάμε!...

Κι' όταν τέλειος βγαίνει απ' τον κρυφώνα της, όλοι οικειοθ' τους θέλανε, όλες τις εξηγήσεις, όλες τις δυσκολίες, όλα τα παράνομα... Τά στήματα των ένόθων σ' ένα άπείλειστο φιλή-γεμάτο έρωτά και πόνο.

Κι' άπειτα η ζωή ή ζωή που έβρε να τό διορθώθ να δώθ πόνους και χαρές, ή ζωή όργανώθμε όπως πάντα.

Σήμερα που τον περίεμε η Ντενίλ συλλογι-ζόταν τη θλιβερή της έγκαρτέρηση:

— Πέντε χρόνια, έφιθόρε. Πέντε χρόνια... Πόσα θα περάσουν άκόμα;... Τι έγιναν οι τοελ-λές μου έλπίδες, οι μεγάλες μου χαρές, ο με-γάλος μου πόνος άκόμα;... 'Όλα πέσαναν!... 'Όλα έκαηδενίσθσαν!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

'Ο περιηγητής Γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπι-ζέ, ο συνθέτης της «Κάρμεν», έκτός της συνθέ-τικής του μεγαλοφυίας θεωρείτο και ένας από τους μεγαλύτερους παιδαγύγες της εποχής. Τό μυστικό της άμεινιμης του μουσική φημιζόταν για την καταπληκτική του μουσική γνώση και για την εύκολη με την οποία έδι-δάσκε πέφια έλιστα, τό δυσκολότερο μουσικό έργο. Τό καλύτερο άνέκδοτο τό φανερώθ αυτό ή:

'Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ο Χαλσέδ, ο συνθέ-της της 'Εβέρτας είχε κάποτε τραπέζι σε με-ρικούς φίλους του μεταξύ των οποίων ήταν και ο Λιστ καθώς και ο νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. 'Αφού τελείωσε τό δείπνο ο Λιστ έκάρησε στο πιάτο άρχισε να παίξθ κάποια κανονόγραμμα του σύνθε-τος γεμάτη από άπείντατες τεχνικές δυσκο-λίες τις οποίες όπως πάντα περιγράφει με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον άντικεινε.

'Ο Λιστ τελείωσε τό έργο του μ' ένα τόσο θαυ-μάσιο φινάλε ώστε ήταν άδύνατο να φαντασθ κανείς ότι τό έκτελούσαν χέρια άνθρώπου. Μόλις σπείθηκε τον περιεπαικλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όμνι μόνο για τη μεγάλη σύνθεσή του, αλλά και για την άπεί-μιλη έκτέλεσή του.

—Ναι, έλεγε ο Λιστ. 'Η σύνθεσή αυτή είχε πολύ δύσκολη και, σε βεβαιό, πως δεν έβρω στην Εύρωπ' παρά μόνον δύο πιανίστες, που θα, ήταν ίκανοί να την έκτελέσουν με την ίδια τέ-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

'Ο περιηγητής Γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπι-ζέ, ο συνθέτης της «Κάρμεν», έκτός της συνθέ-τικής του μεγαλοφυίας θεωρείτο και ένας από τους μεγαλύτερους παιδαγύγες της εποχής. Τό μυστικό της άμεινιμης του μουσική φημιζόταν για την καταπληκτική του μουσική γνώση και για την εύκολη με την οποία έδι-δάσκε πέφια έλιστα, τό δυσκολότερο μουσικό έργο. Τό καλύτερο άνέκδοτο τό φανερώθ αυτό ή:

'Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ο Χαλσέδ, ο συνθέ-της της 'Εβέρτας είχε κάποτε τραπέζι σε με-ρικούς φίλους του μεταξύ των οποίων ήταν και ο Λιστ καθώς και ο νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. 'Αφού τελείωσε τό δείπνο ο Λιστ έκάρησε στο πιάτο άρχισε να παίξθ κάποια κανονόγραμμα του σύνθε-τος γεμάτη από άπείντατες τεχνικές δυσκο-λίες τις οποίες όπως πάντα περιγράφει με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον άντικεινε.

'Ο Λιστ τελείωσε τό έργο του μ' ένα τόσο θαυ-μάσιο φινάλε ώστε ήταν άδύνατο να φαντασθ κανείς ότι τό έκτελούσαν χέρια άνθρώπου. Μόλις σπείθηκε τον περιεπαικλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όμνι μόνο για τη μεγάλη σύνθεσή του, αλλά και για την άπεί-μιλη έκτέλεσή του.

—Ναι, έλεγε ο Λιστ. 'Η σύνθεσή αυτή είχε πολύ δύσκολη και, σε βεβαιό, πως δεν έβρω στην Εύρωπ' παρά μόνον δύο πιανίστες, που θα, ήταν ίκανοί να την έκτελέσουν με την ίδια τέ-

'Επειτα συλλογιζόταν τον Μισσέλ. Πόσο γρήγορα είχε έανώθ τη γαλήνη του!... 'Ηταν εύτυχιμένος... Περνούσε μια ζωή άμεινιμη άνάμεσα στην παντοειδή του φίλη και στη συ-ζυγική σιγή, όπου μαζί με τη γυναίκα του τον περίεμε μ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι δυό χρονών.

'Η Ντενίλ σ' αυτή τη σι-γή έβλεπε τό μάτια της. Με τη δύναμη της θελήσεως της καθόρθωνε ν' άποκαρύνθ απ' την καρδιά της την έρω-τική έλξη. 'Απέφεινε να φαντάζεται τον Μισσέλ περσιμιαία, πρόσωπο, σύντο-μα τρυφερό, με μιάν άλλη γυναίκα... 'Αλλά αυτό τό παιδί! Πόσο έκανε την καρ-διά της να πονή!...

Ένας θόρυβος αυτοκινή-των, μακρινός στην άρχη, πιά κοντινός έπειτα, την ά-πέσπασε απ' την όνειροπό-λησή της. Κτύπησε τό ρολόι της: Πέντε ή ώρα!... Θά ήταν σίγουρα ο Μισσέλ!... Γρήγορα έκρυψε τη λάμψη της, πήρε μια χαρομένη εκ-φραση. 'Επειτα, για να παί-ξθ μαζί του και να τον κά-νθ να γελάθ, κούφθηκε πί-σω από ένα χοντρό κορμό δένδρου.

Τώρα τό αυτοκίνητο είχε σταθί. Κατάλη-κη άκουσε τον Μισσέλ να μιλά τρυφερά: — Έλα, κατέβα Λιλι, έλεγε. Θά βρούμε στο δάσος μια όμορφη νεράδα.

Μία παιδική φωνή τό άπαντούσε.

'Η Ντενίλ είχε καταλάβει και δεν τολμούσε να βγθ απ' τον κρυφώνα της. 'Ηξερε βέβαια πως ο Μισσέλ θα την εύρισκε εύκολα, αλλά όμως συλλογιζόταν:

— 'Ακόμα μια στιγμή... μια στιγμήούλα... να συνέλθω... να ήσυχάσω...

Περνούσε και άναστεναίνουσε τό χέρι της απ' τό πρόσωπό της σαν να ήθελε να διώξθ την ταρσά, που ήξερε πως φανερώθ. 'Επειτα προσπαθούσε να δώθ άποσπασμό στον έαυτό της:

— 'Εμπρός! Πάμε!...

Κι' όταν τέλειος βγαίνει απ' τον κρυφώνα της, όλοι οικειοθ' τους θέλανε, όλες τις εξηγήσεις, όλες τις δυσκολίες, όλα τα παράνομα... Τά στήματα των ένόθων σ' ένα άπείλειστο φιλή-γεμάτο έρωτά και πόνο.

Κι' άπειτα η ζωή ή ζωή που έβρε να τό διορθώθ να δώθ πόνους και χαρές, ή ζωή όργανώθμε όπως πάντα.

Σήμερα που τον περίεμε η Ντενίλ συλλογι-ζόταν τη θλιβερή της έγκαρτέρηση:

— Πέντε χρόνια, έφιθόρε. Πέντε χρόνια... Πόσα θα περάσουν άκόμα;... Τι έγιναν οι τοελ-λές μου έλπίδες, οι μεγάλες μου χαρές, ο με-γάλος μου πόνος άκόμα;... 'Όλα πέσαναν!... 'Όλα έκαηδενίσθσαν!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

'Ο περιηγητής Γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπι-ζέ, ο συνθέτης της «Κάρμεν», έκτός της συνθέ-τικής του μεγαλοφυίας θεωρείτο και ένας από τους μεγαλύτερους παιδαγύγες της εποχής. Τό μυστικό της άμεινιμης του μουσική φημιζόταν για την καταπληκτική του μουσική γνώση και για την εύκολη με την οποία έδι-δάσκε πέφια έλιστα, τό δυσκολότερο μουσικό έργο. Τό καλύτερο άνέκδοτο τό φανερώθ αυτό ή:

'Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ο Χαλσέδ, ο συνθέ-της της 'Εβέρτας είχε κάποτε τραπέζι σε με-ρικούς φίλους του μεταξύ των οποίων ήταν και ο Λιστ καθώς και ο νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. 'Αφού τελείωσε τό δείπνο ο Λιστ έκάρησε στο πιάτο άρχισε να παίξθ κάποια κανονόγραμμα του σύνθε-τος γεμάτη από άπείντατες τεχνικές δυσκο-λίες τις οποίες όπως πάντα περιγράφει με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον άντικεινε.

'Ο Λιστ τελείωσε τό έργο του μ' ένα τόσο θαυ-μάσιο φινάλε ώστε ήταν άδύνατο να φαντασθ κανείς ότι τό έκτελούσαν χέρια άνθρώπου. Μόλις σπείθηκε τον περιεπαικλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όμνι μόνο για τη μεγάλη σύνθεσή του, αλλά και για την άπεί-μιλη έκτέλεσή του.

—Ναι, έλεγε ο Λιστ. 'Η σύνθεσή αυτή είχε πολύ δύσκολη και, σε βεβαιό, πως δεν έβρω στην Εύρωπ' παρά μόνον δύο πιανίστες, που θα, ήταν ίκανοί να την έκτελέσουν με την ίδια τέ-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΜΠΙΖΕ

'Ο περιηγητής Γάλλος μουσικός Γεώργιος Μπι-ζέ, ο συνθέτης της «Κάρμεν», έκτός της συνθέ-τικής του μεγαλοφυίας θεωρείτο και ένας από τους μεγαλύτερους παιδαγύγες της εποχής. Τό μυστικό της άμεινιμης του μουσική φημιζόταν για την καταπληκτική του μουσική γνώση και για την εύκολη με την οποία έδι-δάσκε πέφια έλιστα, τό δυσκολότερο μουσικό έργο. Τό καλύτερο άνέκδοτο τό φανερώθ αυτό ή:

'Ο συμπολίτης του Μπιζέ, ο Χαλσέδ, ο συνθέ-της της 'Εβέρτας είχε κάποτε τραπέζι σε με-ρικούς φίλους του μεταξύ των οποίων ήταν και ο Λιστ καθώς και ο νεαρός τότε μουσικός Μπιζέ. 'Αφού τελείωσε τό δείπνο ο Λιστ έκάρησε στο πιάτο άρχισε να παίξθ κάποια κανονόγραμμα του σύνθε-τος γεμάτη από άπείντατες τεχνικές δυσκο-λίες τις οποίες όπως πάντα περιγράφει με την καταπληκτική δεξιοτεχνία που τον άντικεινε.

'Ο Λιστ τελείωσε τό έργο του μ' ένα τόσο θαυ-μάσιο φινάλε ώστε ήταν άδύνατο να φαντασθ κανείς ότι τό έκτελούσαν χέρια άνθρώπου. Μόλις σπείθηκε τον περιεπαικλωσαν όλοι και άρχισαν να συγχαίρουν με θαυμασμό, όμνι μόνο για τη μεγάλη σύνθεσή του, αλλά και για την άπεί-μιλη έκτέλεσή του.

—Ναι, έλεγε ο Λιστ. 'Η σύνθεσή αυτή είχε πολύ δύσκολη και, σε βεβαιό, πως δεν έβρω στην Εύρωπ' παρά μόνον δύο πιανίστες, που θα, ήταν ίκανοί να την έκτελέσουν με την ίδια τέ-

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

ΤΗ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΑΣΠΟΝΔΟΤΕΡΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΙΟ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΘΕΛΤΙΚΗΝ ΕΒΕΛ ΝΤΥΠΟΝ

ΑΤΑ τό 1750 ο Σαμουήλ Ντυ-πόν, από την Νεμπόρ, ήταν ο καλ-λίτερος ρολογάς του Παρισιού.

Κανείς όμως από όσους τον εί-χαν γνωρίσει την εποχή εκείνη δεν μπο-ρούσε να προβλέψθ ότι μία μέρα ο άπό-γονοί του, έγκατεστημένοι τώρα στο Νη-λασούερ της 'Αμερικής, έμελλαν να γί-νουν οι μεγαλύτεροι έμποροι κανονών ο-λοκληρώου του κόσμου, η πλουσιότερη οί-κογένεια της 'Αμερικής, μπροστά στην ό-ποιαν άκόμα και οι Μόργκαν, οι Βάντερ-μπελτ, οι 'Αστορ, ακούβουε τό κεράλι τους, ή οικογένεια που πολεμάει με οφο-δρότητα την πολιτική του Ρούσβελτ, και της οποίας ή θελτική έκπρόσωπος, ή νεαρή 'Εβελ, πρόκειται να παντρευθ αυτής τις μέρες τον Φραγκλίνο Ρούσβελτ, τον νεώτερο γυιό του Προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

'Η ιστορία της οικογενείας των Ντυπόν, θα άξεί να πε-ριγραφθ από έναν Μπαλζάκ. Προτός αντιπροσωπός της που μετανάστευσε στην 'Α-μερική ήταν ο Πέτρος Ντυ-πόν, γυιός του ρολογά, ο ό-ποιος έβρισε εκεί τό πρώτο εργοστάσιο κατασκευής «ε-υροπατικής πυρίτιδος». Τό ε-ργοστάσιον αυτό άναπαύθηκε από τους άπογόνους του τώ-σον, ώστε σήμερα να άποσπάζθ μία άληθινή πόλη, την Ουά-λινγκτον του Νηλασούερ, με 200.000 κατοίκους.

'Η οικογένεια των Ντυπόν στην 'Αμερική περιώμαβται τώρα κάπου έκαστό μέλη, τό συνδέονται μεταξύ τους με έ-να αόυτηρότατο πατριαρχικό σύστημα. Τό πατριαρχικό αύ-τό σύστημα και τό ασπτικό πνεύμα της οικογενείας έξη-γεί και την έχρότητα της πο-σότης την πολιτική του Ρού-σβελτ.

'Ο Πέτρος Ντυπόν, που εί-νε σήμερα 67 έτών, έχει άπο-σπάρθ πιά από την διεύθυν-ση του μεγάλου τράστ που έ-θεμελιώσαν ο ίδιος, αυτό ό-μως δεν σημαίνει ότι δεν τον συμβουλεύονται τα άλλα μέ-λη της οικογενείας, όταν πρό-κειται να ληφθ μία σοβαρή άπόφασις.

Και σ' αυτόν άκριβώς έ-πευθόταν και η 'Εβελ, τρέμουσα, έ-να άλλο μέλος της οικογενείας, που ά-κολουθούσε τον έρωτά τη φωνή της κα-διάς του, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

'Ο νεαρός Γάστον Ντυπόν, πριν από λί-γα χρόνια, έφτασε μία μέρα στην έκείνη της Φινλανδίας με τό γυιό του, άφού έί-χαν σκεπασθ με τό άπείλειστο έρωτά τους, χωρίς να λογαριάζθ άπολύτως τίποτε άλλο.

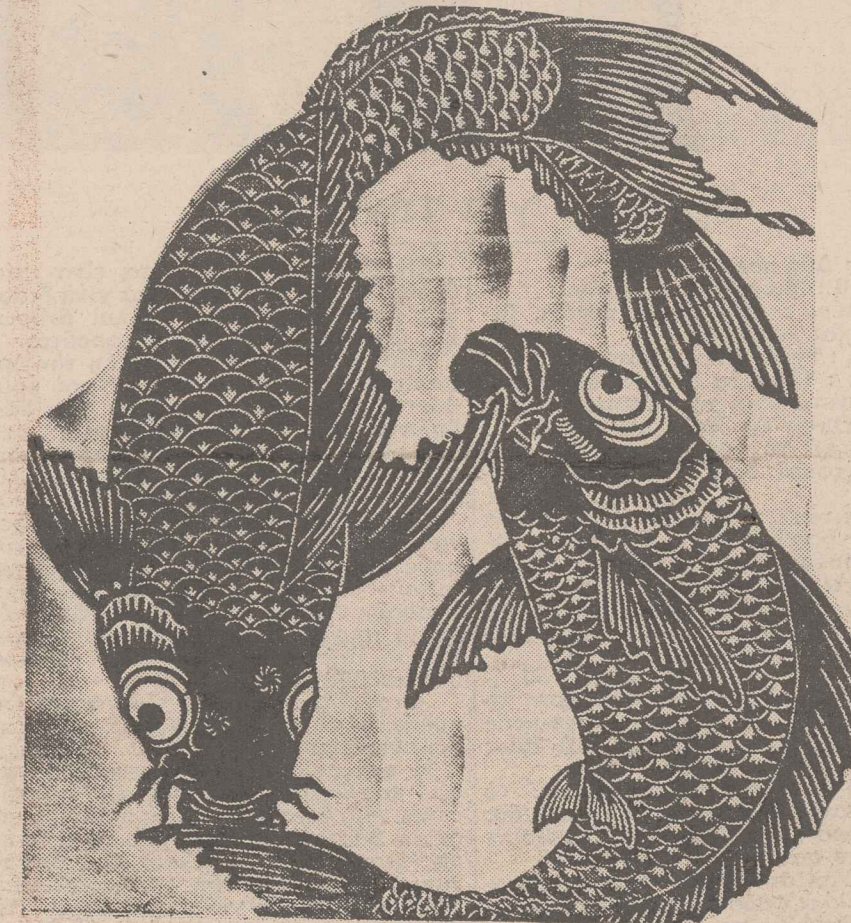
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΙΓΜΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Μωρίς Ζερνύ, ο οποίος έζησε πολλά χρόνια στην Άπω Ανατολή, δημοσιεύει την ακόλουθη εξαιρετικά ενδιαφέρουσα περιγραφή της ζωής και του χαρακτήρος της Γιαπωνέζας

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ της Γιαπωνέζας φωτίζει το πρόσωπο της Ιαπωνίας, γιατί το πρώτο της καθήκον είναι να χαμογελά: να χαμογελά στη λίπη όπως και στη χαρά. Αυτός είναι ο νόμος της ψυχής της, που άλλοτε πληγμένη, άλλοτε διαγυγμένη ή ποικίλη, δεν δίνει στον κόσμο από μια φωνιστική αντίθεση οι άνδρες στη χώρα αυτή της Άπω Ανατολής έχουν πάρεθ την ίδια αυτήν την ανθρωπότητα, που δεν κατορθώνουν να την διαλύσουν ούτε οι αναγκαστικοί τρόποι της δικτικής ενέταξης, που έχουν εισαχθεί από καιρό στον τόπο τους.

Για τον ξένο που περνάει από την Ιαπωνία διαστικά ή χάρις της Γιαπωνέζας είναι ένα θέαμα που έχει μια λεπτότατη γοητεία. Δεν υπάρχει, παραδείγμα-

Τα φάρια συγκεντρώνουν ελπίαν την τρυφερή αγάπη της Γιαπωνέζας τους χάριν, απολαυστικότερο θέαμα από το να δει κανείς στο δρόμο μια κοπέλλα να πλησιάζει μεν ήμελως, αλλά και να της κάνει τις φιλοφρονήσεις της. Δεν βλέπει κανείς άλλο από εύγενες υποκλίσεις, συνοδευόμενες από πλαγία βλέμματα, φωτισμένα από το αόριστο χαμόγελο.

Η εμφάνιση αυτή λεπτότης στις χειρωνακτικές, στους τρόπους, ή φυσική αυτή εγγύτητα αποτελούν για τον αμερόληπτο παρατηρητή την φανερότερη απόδειξη της βαθιάς και μεγάλης αξίας που εμφράζει η γιαπωνέζικη αυτή χάρις. Για το ξένο όμως που τη πολύν καιρό στην Ιαπωνία, το αόριστο αυτό χαμόγελο, ή μάλλον αυτή της απάθειας χαράς καταλήγει να γίνει ανυπόφορο μαρτύριο. Αισθάνεται κάποτε κανείς την ελπίδα να δομηθεί έπαινο στις κοινές αυτές που συναντά στο δρόμο, να τις κοιτάξει δυνατά και να τους αποσπείνει το μυαλό της ψυχής τους. Έχουν όμως τάχα κανένα μυστικό; Έχουν καμιά ψυχή;

ΣΤΗΝ ΨΗΦΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ναι, έχουν ψυχή, έχουν μάλιστα μια μεγάλη ψυχή, την ψυχή της παλιάς Ιαπωνίας, την οποία δεν κατορθώνουν ποτέ να σκεπασούν διότι οι επιδράσεις του ευρωπαϊκού ή του αμερικανικού πολιτισμού. Έτσι η νεότερη Γιαπωνέζα είναι ένα πολύπλοκο μίγμα παλαιών και νέων στοιχείων. Είναι γεγονός ότι η Γιαπωνέζα, ακόμη από τον δωδέκατον αιώνα Χριστού αιώνα ήταν ένα από τα αγνότατα και ανεπηρώτα του πνεύματος που μπορεί να φαντασθεί κανείς. Πάντα δεν ήταν ξένο από την περιέργειά της και η μεγαλόπρεπη ανήλικη των τεχνών, της ζωγραφικής, της μουσικής και προπάντων της ποιήσεως, αποδεικνύει καλύτερα από κάθε σχόλιο την θέση που η Γιαπωνέζα είχε κατορθώσει να κατακτήσει στην καρδιά των ανθρώπων. Ήταν τότε η ευτυχισμένη εποχή για την Ιαπωνία, όταν οι άνθρωποι δεν είχαν από τον τους άλλη σκέψη παρά την αγάπη. Μια τέτοια όμως εποχή δεν μπορούσε να είναι αιώνα. Ήρθαν οι πόλεμοι. Η γυναίκα επλήρωσε τότε τον δυνάστη φόρο της και περισσότερες στον απολαυστικό της ολό να φέρει παιδιά στον κόσμο. Αυτή υπήρξε η περίοδος ιστορικής περιόδου, της οποίας η έπαρση γίνεται άδικα αίσθητη. Η γυναίκα ήταν πλασμένη μόνο για να ξενοφρονήσει τον πολέμωτή, ήταν η δομή του άνδρος της, τον οποίον δεν μπορούσε να αγαπάει παρά μόνο τρέμοντας.

Τις διαβάσεις της έπρεπε να τις κρατάει κλεισμένες μέσα στην καρδιά της και στα χείλη της έπρεπε να έχει μοναχά το υποχρεωτικό, το αμετάβλητο χαμόγελο της κοινότητας. Έτσι το χαμόγελο αυτό εκδόθηκε έπαινο στο στόμα της και δεν θα οδύνη ίσως ποτέ από το πρόσωπο της Γιαπωνέζας.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η ζωή αυτή του εξαναγκασμού ανέπτυξε στη Γιαπωνέζα εκπληκτικές ικανότητες υποκρισίας, τις οποίες έχει μεταδώσει από γενιά σε γενιά και από μένα σε κόρη. Η θυσία αυτή άπονη έλα άδανεισται σιγά σιγά μέσα σε 2500 χρόνια την εξαιρετική απόδοση του λαού αυτού μισού στον πόνο και στην δοκιμασία. Μέσα στην καρδιά των γυναικών ενορχηστράθηκε ο δοκιμικός ήρωισμός των Ιαπώνων. Η παρατήρηση αυτή αποδεικνύει πληρότητα ότι, παρ' όλη τη δυνάμει τους, οι Γιαπωνέζες δεν άφησαν ποτέ σολά-θες κατά βάθος.

Μολαταύτα οι μικροί αιώνας της συνήθειας έχουν ποτίσει αρκετά βαθιά την ψυχή τους, και άρα και αν οι άνδρες της Ιαπωνίας παραγορεύουν ξαφνικά στις γυναίκες τους όλες τις ελευθερίες και τα δικαιώματα, δεν είναι πολύ πιθανό

θανόν ότι θα έφευγαν αυτές γρήγορα από την κοινή γελαστή ύπαταγή τους. Είναι αλήθεια ότι αρκετοί Ιάπωνες, επηρεασμένοι από τις ιδέες της Δύσεως, προσπαθούν να προσαρμοσθούν με τις νεότερες αρχές και καταβάλλουν ελλειμνικές προσπάθειες για να κάνουν τις γυναίκες τους φίλες και συντροφισσες της ζωής τους. Τα αποτελέσματα όμως δεν έχουν επεκταθεί ακόμα σε όλα τα επίπεδα της Ιαπωνικής ζωής.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΝΟΣ ΣΑΜΟΥΡΑΪ...

Στη μικρά πόλη Σιμονόα, όπου εγώ μείνει κάποτε αρκετό καιρόν, εγώ γνωρίζω έναν αξιοσημείωτο του Ιαπωνικού ναυτικού. Ήταν κοτσός, ξεκαθαρισμένος, με στραβά πόδια, πολύ άσχημος, αλλά με πρόσωπο υπέροχο που το εφάρτιζε ένα μυστικοπαθές βλέμμα, γιατί το ναυτικό στην Ιαπωνία είναι κάτι σαν ιεραρχία. Το ενδιαφέρον του ήταν ξεχωριστό για όλα τα ζητήματα της Δύσεως κι' η περιέργειά του άκορεστη για ό,τι άφορσσε την ζωή της Εράστως.

—Δεν είμαι οπισθοδρομικός—μου είπε στο τέλος με μεγάλη σοβαρότητα—αλλά αποδοκιμάζω την εξέλεκτην εφαρμογή των ευρωπαϊκών ιδεών στην Ιαπωνική ζωή. Το γιαπωνέζικο σπίτι είναι μια έστια με έντονη αντινομοία και οι γυναίκες μας με τις παλιές τους άρετες είναι τα στοιχεία του. Οι δικές σας ιδέες είναι πολύ καλές για τις γυναίκες σας, που έχουν ζήσει πολλούς αιώνες μέσα στον πολιτισμό αυτόν, του οποίου όλοι θαυμάζουμε την αντιστοιχία. Αλλά με την απότομη εισαγωγή των ιδεών αυτών στην Ιαπωνία απειλείται μια αληθινή επανάσταση. Οι κυβερνήτες μας ριχνοντας τη Γιαπωνέζα στη δημοσία ζωή, κάνουντας την ίση με τον άνδρα, προκαλούν μίαν αληθινή επανάσταση στην Ιαπωνία, μπορεί να τη κανείς ότι ιονίζουν τα θεμέλια της παλιάς Ιαπωνικής εστίας...

Στη φωνή του υπήρχε αληθινό πάθος. Ξαναβρήκε όμως γρήγορα την ψυχραιμία του και συνέληψε:

—Θέλετε, αγαπητέ κύριε, να μου κάμει την τιμή να πάρετε ένα τσάι στο σπίτι μου αύριο το απόγευμα;

Τον ευχαρίστησα θερμά, γιατί όταν ένας «σαμουράι» απορραξεί να δεχθί στο σπίτι του ένα ξένο σημαίνει ότι του δείχνει την μεγαλύτερη δυνατή εκτίμησι.

Την επομένη έπληρα πράγματι στο σπίτι του, που ήταν ένα απλό λόγιο, ξύλινο, με τσιμέντο χάρτινο, όπως είναι τα περισσότερα γιαπωνέζικα σπίτια στις ορεινότερες περιφέρειες της Ιαπωνίας. Ο φίλος μου με έφερε μέσα στο κατώφλι του σπιτιού. Δεν φορούσε πια την στολή του, αλλά ένα πολυτελέστατο κιμονό από μαύρο μεταξοτό, έπαινο στο οποίο ήταν κεντημένα τα ονόματά του.

Προχώρησε και έβαλε να τον παραμερίσει με μια υποκλίση και έτσι δόξατο να βλέπω απέναντί στη γυναίκα και την κόρη του: ένα γαργαλιστικό δράμα από κιμονό και μεταξοτέρες κορδέλλες, με κεντημένα χρυσά φάρια και πουλιά. Δεν μπορούσα να μην αναρωτηθώ: ποιος είναι ο θεός που δημιούργησε το δράμα αυτό. Οι δύο γυναίκες σούβλων δαδία έμπρός μου, ή μάλλον μπροστά στον άφρονή τους, άκουμπώντας το λαιμό τους στο έδαφος. Αισθάνομαι φοβερά στενογόρια. Βλέπω τα νύχια τους να απλώνονται προς τα πόδια μου και να άγγιζον να λύνουν τα κορδόνια των παπουτσιών μου, γιατί κανένας δεν έχει το δικαίωμα να πατήσει στο έδαφος του γιαπωνέζικου

Τύπος Γιαπωνέζας

σπιτιού με τα παπούτσια. Αυτό είναι ταυτόχρονα θρησκευτικό και συμβολικό και δεν μπορεί να γίνει ο' ένας καλύτερο μεγαλύτερη τιμή από το να τον απαλλάξουν από τον κόπο να θυλάει μόνος του τα παπούτσια στην πόρτα.

Όταν έτελειωσε αυτή η περιποίηση, ο οικοδεσπότης με ώθησε προς την κυρία έδρα, όπου έκαθισαν σταυροπόδι μπροστά ο' ένα μικρό τραπέζιο του τσαγιού. Η κοπέλλα εξαιρετικώς παρρησιαστική τα παπούτσια μου και η μητέρα μας έκαθισαν. Γονάτισε δίπλα στον άνδρα της και παρακολουθεί σιωπηλά με σεβασμό τη συνομιλία μας.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΕΛΚΥΣΤΙΚΑ ΕΛΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΣΧΗΜΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ ΜΕ ΠΑΘΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ Ελλοττώματα έλκυστικά. Και πρώτα-πρώτα υπάρχουν φανταστικά Ελλοττώματα οι περισσότερες γυναίκες και σήμερα ακόμη είναι απογοητευμένες γιατί δεν μοιάζουν στον κοινό έλκυστικό τύπο, της όμοιας γυναίκας. Ένδ' άπαιθετα οι άνδρες άγαπούν κυρίως αυτό το ιδιαιτέρως και το προσωπικό που μπορεί να έχει κάθε γυναίκα. Προτίμημα είναι ή Ελλοττώμα αυτό; Θα το έξετάσουμε κατόπιν. Μία μικρή μπίτσα, ένα στόμα κάπως ανώμαλο, μπορούν να κάνουν τις γυναίκες δυστυχισμένες. Και όμως ποτέ οι άνδρες δεν πήραν από Ελλοττώματα τα ιδιαιτέρως άγα χαρκτηριστικά κάθε γυναίκας.

Αλλο φανταστικό Ελλοττώμα: ή μισοπία. Ή μισοπία είναι βεβαίως

Η κυρία Σιμφον δεν φημίζεται για άρτια, μπέρσε όμως με την γοητεία της να κάνει ένα Βασιλιά να άρνηση τον θρόνο του.

γνώμη μας ή πρέπει να τις αφήσετε τις πιτσιλάδες ή να τις εξαλείψετε έτελως. Οι δύο τρεις στο πρόσωπο δεν είναι καθόλου καλοσχημέ. Σήμερα τα μεγάλα πόδια και τα μεγάλα χέρια έχουν περισσότερο αξία χωρίς στα νέα γούστα των σπορτίβ. Τα μικρά χάντια και τα κοντά παπούτσια μόνο σφάλματα μπορούν να προσέθουν. Τα μικρά ποδαρικά πια δεν άρσουν. Ουμίζουμε την κλειδαμμένη στο σπίτι γυναίκα που δεν βγαίνει παρά για έπισκέψεις, που δεν παίρνει μέρος στη δραστηρία ζωή. Μ' αυτό όμως δεν σημαίνει πως πρέπει να παραμελούμε τα μεγάλα χέρια ή τα μεγάλα πόδια. Αντίθετα πρέπει να τα περιποιούμεθα και να τους δίνουμε πρόσθετες χάρες.

Έπι πολύν καιρόν οι ρόδες έθεωρούντο αντιπαθητικές. Και όμως σήμερα πολλές γυναίκες μισούντα το χρώμα αυτό. Ός το δούν οι κοινοκάλλες που περιφρόνησαν τόσο την φυσική τους άμορφία κι' άφισαν πόσες μελαγχρόνες να μπουσε στο πεδίο τους.

Ο χοντρός λαμός είναι άσχημος όταν είναι πλαδαρός. Ένας παχουλός άλλα σφαιρικός λαμός δεν μπορεί ποτέ να κάνει καλή εντύπωση, αντίθετα δείχνει δύναμη και ζωτικότητα. Κάνει την γυναίκα ένα είδος συμπερινης άμαζόνιας που έβρει να παλεύει.

Υπάρχει λόγος να αποκαταστήσουμε την φήμη του μεγάλου στόματος; Αυτό έγινε με άπίστευτα αποτελέσματα από την Τζόαν Κράουφορντ και από την κυρία Σιμφον. Ένα μεγάλο στόμα μπορεί να είναι άσχημο όταν άφινετε ξερά τα χείλη, όταν δεν ποτίζατε να τα κινήτε, όταν θέλετε να τα μικραίνετε: κίνησι νυρσοπαλότητος και λήθη.

Από τον καιρό που άγαπούνε τα παχειά χείλη, θεωρούμε Ελλοττωματικά τα στενά. Θα σάς δώσω μια συμβουλή που ζωντανεύει τα χείλη. Δεν πρόκειται μόνο για το φιλί, αλλά για την άργη έπικσα άμυλα που δυναμώνει τους μύς των χειλίων και κάνει πιο γοητευτική τη φωνή.

Το ίδιο γινώταμε με τα δύο λογιών μάτια. Και όμως σήμερα υπάρχουν εξαντρίκο κοττέτες που με διάφορα κολήρια παραλλάζουν τα μάτια.

Ποιά είναι λοιπόν τα σφάλματα που δεν έχουν καμιά γοητεία; Το λιπαρό δέρμα και το έρημο. Τα γυμνά όπλα, τα χαλασμένα δόντια. Το πλαδαρό πάχος, ή έλλειψις μύων. Και όμως όλα αυτά τα σφάλματα ή αισθητική σήμερα μπορεί κάλλιστα να τα διορθώσει.

Υπάρχουν κοινότητες που μπορούν κι' άπ' αυτό τους άκούω το Ελλοττωμα να βγάλουν χάρες. Η Λουίζ Λαβλιέρ, που άγίασσε πρελιά ο μέγας βασιλέας Λουδοβίκος 14ος, κόστισσε. Ξέρετε πως και ή Γκάμπρι Μορλι άχει ένα μικρό Ελλοττώμα στα πόδια. Και το εκμεταλλεύεται τόσο καλά που της δίνει προσωπικότητα. Ποιά είναι το μεγάλο Ελλοττώμα;

Το χωρίς λάμψη, το νοβόρο και σβημένο μύτι, όπως και το νοβόρο και ορβυμένο πνεύμα. Η εδωμία, ή έξυννδα και το πνεύμα μπορούν να μεταβάλλουν κάθε Ελλοττώμα σε προτίμημα.

B.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΤΑΝ την προσέχη φορά ήθε στην δόνη την πιο νέα υπερπαραγωγή του πιο μεγάλου σκηνιστή, γιορμένη από τα πιο πλούσια ντεκόρ, με τα πιο πολυτελή κοστούμια, στην ήρωική κατά στην πολυθρόνα σας και φωνάζετε με έπιθετικό τόνο: «Όλα αυτά είναι φευτικά». Δεν σας δόξαται ότι θα φάγατε με το σκακιά ζήταρο κι' άληνη λιγότερο ότι θα έπιδοκαμώθητε από ένα 10, το 100, πόν θεατών. Κι' όμως θα έχετε πη την καλύτερη άλφεια.

Τα «τρυκ» των μοντέρνων μάγων του φιλμ είναι, πραγματικά, τόσο άπαιστα διαφανή και μαγικά, οι νεανικές τους πονηρίες τόσο τέλειες, που πολύ συχνά, χειροκροτείτε χωρίς να θέλατε αυτό που έβρετε θετικά ότι δεν είναι παρά μια γονόσειδης θηλυμπαλίτσα.

Άλλα παραδείγματα είναι άρετα για να σας φωτίσουν. Άν συναντήσατε την Κάθριν Χέμπορν στο δρόμο, άπρόσπτα, χωρίς μακιγιάζ, έχι μόνο δεν θα σας κάνει καμιά εντύπωση, αλλά ίσως θα πήτε κυτάζοντας την: «Συντηρημένη γυναίκα».

Το κυριότερο χαρκτηριστικό του προσώπου της είναι χιλιάδες πανάδες. Στην δόνη όμως ή Κάθριν, φαίνεται σαν μια υπέροχη καλλονή (σήμερα είναι η γοηστία των Αμερικάνων, το άλγιστο). Πώς γίνεται αυτό; Η άλφεια είναι ότι κανένας άνδρας δεν μπορεί να παρουσιασθεί στο φιλμ και τα φιλμ του σπορτίβ, χωρίς μια προηγουμένη μεταμόρφωση έξω του σκηνιστή. Έτσι οι πανάδες της Κάθριν Χέμπορν σκέπτονται προσεκτικά με ένα στρώμα λευκής κρέμας. Η παρμηκή ρυτίδα εξαφανίζεται με μερικές πινελιές, κι' έτσι, με ένα πλήρες μακιγιάζ, παρουσιάζεται το πιο θαυμάσιο χρώμα μπροστά στο φακό.

Το πιο άσχημο στόμα μεταμορφώνεται σε κάτι άρετικό, τα δόντια φαίνονται άθικτα (χάρης με μια οδοντοστοιχία πολύ λεπτή που έφαρμύζεται στ' αληθινά δόντια), ο λαμός, άς έχει το πιο σκληρό δέρμα, παίρνει τα θέλγγρα του λαμού μιας μαντόνας. Έπίσης τα μάτια, που σάς φαίνεται ότι είναι άδύνατα και μεταμορφώνονται, γίνονται άνθρωπινα. Ή μπλελάντα και χίλια άλλα όντα και σκηνές της δόνης, για λίγες άρες, μάτια και έλέμα άναμύρτα.

Έτσι, ή πιο άσχημη γυναίκα μεταμορφώνεται σε μια στολή έξαιρετικής καλλονής. Δεν της ζήτην παρά ένα πράγμα: να έχει ένα σωμα καλλοίκο, γιατί άπό είναι της μόδας οι λεπτός καλλονές, είναι δύσκολο να γίνουν τρυκ στη σκηνιστική.

Πιά τα δάκρυα, χρησιμοποιούνται σήμερα κατά πρότιμησι τα δακρυγόνα ά-έρια. Σε μια σκηνή κάποιου φιλμ είχαν άνάγκη από μια έκπαιση «κονταρακική». Τοπότερησαν πίσω από ένα έπιπλο ένα δοχείο με δακρυγόνα και στην κατάλληλη στιγμή έστειλαν τα άέρια στο πρόσωπο της καλλιτέχνιδος. Το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Πέτυχαν την πιο τραυματική έκπαιση, την πιο άγριώδη που είδε ποτέ κανείς στο πρόσωπο μιας γυναίκας. Άπό τότε έμεινε ή χρήση των δακρυγόνων.

Την έπαρξή του θεοδιδ κινηματογράφου, τα τρυκ ήταν σχετικώς εύκολα. Άπό τότε όμως που έγινε θηλυκό και ηχητικό το πράγμα περιπλέχθηκε φοβερά. Συγγρόντος, τα μέσα των τρυκ πολλαπλασιάσθηκαν άπείρηστα, άπό χρησιμοποιούνται στη φωνή και σε όλες τις άποχρήσεις της.

Φωνές άγγλικές, τραγικές, τριαντακτικές, ζωώδεις, γοητευτικές, θρησικές, λεπτές: όλα είναι δυνατά άκούη και άν ή θηλυτική δεν έχει φωνή (μερικοί μάλιστα σκηνιστές βεβαιώνουν ότι είναι καλύτερα). Χρησιμοποιούν όλα τα μηχανήματα της άκουστικής, από το άπλο μετάρησος ως την πιο τελευταία έφευρα.

Μ' αυτόν τον τρόπο τίποτα άπ' ό,τι βλέπουμε ή άκούουμε στον κινηματογράφο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Φυσικά τα τρυκ χρησιμοποιούνται περισσότερο στα γυρίσματα που το φιλμ μόνο φτάνει για να τα μεταβάλει.

Χωρίς τα τρυκ όμως θα ήθελες μοντέρνος κινηματογράφος; Κι' έπειτα ή τέχνη δεν έχει άνάγκη από άλφεια π ρ α γ μ α τ ι κ ή. Άρκεται σε μια άλφεια φ τ ι α χ τ ή. Δεν της ζήτημε τίποτα άλλο.

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Η Τζόαν Κράουφορντ δεν αγαπά τα κοινά πράγματα. Να ή απόδειξη: πριν λίγο καιρό έλάσε όλη την έπιπλοισ του σπιτιού της, μ' όλο που ήταν άρετα καινούρια. Μία μέρα πήγε άπροσδόκητα να επιλέψει τις δουλειές και είχε την έπιπλοισ να δει ένα έργαζή τη στιγμή που έπαυσε το λουτρό στο καινούριο μπάνιο.

Διατηρώντας όλη την ψυχραιμία της ή Τζόαν Κράουφορντ φώναξε τον άρχιτέκτονα και τον διέταξε ν' αντικαταστήσει το μπάνιο.

Τα χείλη της Κράουφορντ είναι ήδονικά, γεμάτα αισθησιασμό και έλξη.

—Άλλά, αντίθετος αυτός, θέλαμε να χαλάσουμε όλη ή γυναίκα' αυτό.

—Χαλάσαμε ό,τι θέλαμε άπάντως ή Τζόαν, αλλά να ή πηγή ούτε ένα τετραγωνικό χιλιοστόμετρο άπ' αυτά που ήρθαν σ' έπαρξή με το όδερμα του έργα-του σας!

ΟΤΑΝ Η ΓΚΡΑΪΝΣ ΜΟΥΡ ΤΡΑΓΟΥΔΑ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΛΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ

Όταν άκούετε την Γκράϊνς Μορρ να τραγουδά σε ένα φιλμ, ή γοητεία ότι την άκούτε όπως όταν τραγουδά στην Όπερα. ΣτηνΜετροπόλιτ ο θεατής κα-

θετα άρετα μακριά άπ' τη σκηνή, ώστε να μπορεί ή καλλιτέχνης να κάνει τους πιο πρωτόγονους μορφαρισμούς.

Στην δόνη τέτοιο πράγμα είναι άδύνατο. Φαντασθείτε τί εντύπωση θάδιναν οι άπαιρήτοι μορφαρισμοί σε «μεγεθύνον». Έτσι οι σκηνές γυρίζονται πρώτα χωρίς ή τραγουδιότητα να τραγουδά άλφιντα. Κίλει τα χείλη της άρτιδου όσο χρειάζεται για να πιστέψουμε πως τραγουδά, αλλά στην πραγματικότητα μόλις ψιθυρίζει. Έπειτα άκού γυρίζουν οι σκηνές κάνουν ένα συγχρονισμό. Τώρα ή Γκράϊνς Μορρ μπρος στο μικρόφωνο άκούσθαι την προβολή στην δόνη και τραγουδά «σοβαρά», χωρίς να φοβάται να κινήσει τους μύς του προσώπου της. Να πως στα φιλμ που παίξει την άκούτε να τραγουδά θαυμάσια και συγχρόνως την βλέπετε να διατηρεί το πιο μαγευτικό χαμόγελο του κόσμου.

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΧΛΟΗ

Η Ντολορέ ντέλ Ριο είναι πολύ μετρίοφρον. Έχει μία μόνο έπιθυμία: να περνά άπαράτητη. Γι' αυτό πριν άρκετες μέρες έκανε τον συνθησίου της πε-ρίπατο στο πάρκο, ντυμένη με ένα φορέμα γαυροχρόμοιο έλκωλο με... χροτό μάλιστα χόρο πράσινο και κρόκο σαν την πιο άρετη άγγλική γλάνη.

Είναι από που λένε μισήματα. Υάχαρι καλύτερο μέσον για να περπατά κανείς άπαράτητος στο πάρκο.

Οι καλές γλώσσες άπότομο προσέθουν ότι το χρώμα της γλάνης που στίλιζε το φορέμα της θεας Ντολορέ ήταν λίγο πιο σκούρο από το χρώμα της γλάνης του πάκου.

Η νεαρή Κάθριν Χέμπορν, ή αντικαταστάτρια της Γκρέτα Γκάρμπο

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΣΙΟΥΝΤΙΟΥ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ

Μπορείτε να γυρίστε δοκιμάς δόλφινες σ' ένα στούντιο, να παρακολουθήστε τις λήψεις να κάθεται στο μπάνιό με τα πιο μεγάλα πρόσωπα της ιστορίας και μ' όλα αυτά να μην έχει καμιά άίσια άπ' ό,τι έφιλμ που γυρίζεται.

Πιά τον άμφορο, το φιλμ που γυρίζεται, ή είναι ένα πρηνό και ή τετρακόσια κομμάτια χαρτί που έλκουν ο' ένα καπέλο και να κινούν δυνατά. Πρώτηται μία σέλιτα πάνω άνακατεύονται οι έπιπες, οι ήθεσμοι, τα κοστούμια, ή άρχη, το έλεος και ή μέση.

80 σκέτο φράγονται τη μία μέρα για να καταστρώσουν την έλψη, άπ' τη μία άπ' την έλψη άπ' το στούντιο, άπ' όδρη περνά ή ιστορία της Γαλλίας ή της Άγγλιας σε 400 σκηνές, άπ' τρεις έδω και ή καμιά, γυρισμένη πέντε και έξη φορές σε έωδο, έμιλουντα, ήχητικά ή ό,τι.

Μέσα σ' αυτή τη φασαρία μία νέα καθισμένη σ' ένα μικρό τραπέζι φαίνεται να δει ένα τόνο διαρκείας και σταθερότητας. Είναι ή γραμματέας. Από καιρό σε καιρό σκουπίζει τα έλεφρα της με ένα μαγιόλ. Και είναι κι' αυτή ένα όδρη του άνημψοφάνου.

Ποι έλφιασε σήμερα; ή ήρωική σκηνή ή σκηνή ή σκηνή.

Μία όρα και πέντε λεπτά προβολή. ΣΚΗΝΗ 304.

Απ' τα μετά τα χιλιάμετρα της ταινίας σπινταίει τις καλύτερες λήψεις, φωτογραφίες ή ήχητικές, άναρραίες τις σκηνές που γυρίστηκαν ή που πρόκειται να γυρισθούν. Κάνει την καλή δουλειά από τεχνικής άπόφαισις. Γυρισμένο φιλμ πέντε λεπτόν στις 8 όρες, είναι καλό. Πεσορουν λεπτόν άρετό. Τρίτον, σπινταίει άνακατεύονται ή έπιπες.

ΜΕΤΕΜΦΥΞΕΙΣ

Δεν καταλαβαίνετε τίποτα από φιλμ; μ' όλο λέει. Να είστε έξωτος ότι κανείς δεν καταλαβαίνει έκτος άπ' το σκηνιστή και μερικούς έμπειρους του. Κάθε βεντέτα έρεί τον ρόλο της, τον παίξει και ψεύσει.

Το φιλμ είναι κάτι εκπληκτικό. Συναντίζε στο Βατικανό τον Κάμης τον 7ο και τον Πίο ΣΤ' μαζί. Η Μαργαρίτα Μορρά παίζει το έργο άπ' όδρη άν Μαρία τον Μάρκο και άν αλληλοπλάττει Εύγενία. Η Ζακλίν Νταλμαϊρά έκτε-λαίται στις 3 όρες, ή όδρη στο έργο της Μαρία Σιόλας, στις 6 πωτίζονται το σκακιστή Βοναπαρτί, άπό κενισή άν την Ιωάννα Μπαρζανί, και στις 8 δέχεται σε μία χαμινία της Ντολφινάδας ένα μπουκίτο από τον Ρίο.

Ο Σάα Βαττό ήγινεαι με τη σκηνή του Φραγκίσκος 1ος, Ναπολέον Βορ και Μπαρβός.

Ο μηχανικός που παρταίει σ' αυτές τις μεταμορφώσεις μένει έκπληκτος.

Τι μπορεί να κάνει κανείς με τα έλεπτά ή λέει έλφονταί τον Φραγκίσκο τον 1ο ντυμένο σύμφωνα με το πορτραίτο του Λοιανό.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΝΝΑΒΕΟ

10^{ON}

Η ΝΤΑΝΙΕΛΑ δεν περίμενε ποτέ. Την άνοιξη της άφιξής της, της άγγιζαν πώς κάποιος ήθελε να της μιλήσει στο χέλι. Ήταν ο Λέ Μεντρέ.

«Αν ο Λέ Μεντρέ είχε θυμώσει απ' την απροσδόκητη άφιξη της Ντανιέλας, κι' αυτή δεν βούλασε λιγότερο βλέποντάς τον μόνο. Ένιωθε πώς ο Παύλος δεν ήθελε να την δει και έστειλε τον Λέ Μεντρέ γ' αυτό να την πείσει πως να φύγει. Ήταν της ηταν μιά ανακούφιση σχεδόν όταν έμαθε το δυστύχημα.

— Πηγαίνετε με κοντά στον Παύλο, είπε.

«Όσο θυμωμένος κι' αν ήταν ο Λέ Μεντρέ, δεν μπορούσε να κάνει άλλο. «Αφού βρισκόταν στη Σινάτα, θα ήταν αδύνατο να την έμποδισαν να ιδεί τον έραστή της.

— Ποιός σας είπε πως είμαστε εδώ; την ρώτησε ενώ την οδηγούσε διά μέσου του πάρκου στην κλινική.

— Το μικρό μου βακούλκι. Μην φάνε τα άσπρα, δεν θα το βρήτε. Αλλάξει, σας εύχομαι για τις ψευδείς που μου είπατε στο Παρίσι.

«Ο Λέ Μεντρέ δεν είχε λέει. Σιωπούσαν κι' οι δυο, θυμωμένοι κι' οι δυο, ο ένας έναντιον του άλλου. Στην άκρη της δενδροστοχίας, η Ντανιέλα στάθηκε.

— Δεν θέλω να με συνοδεύσετε, διάταξε τον Ζάν. Θέλω να δω τον Παύλο μόνο. Υποθέτε πως θα με δεχθεί, δεν είναι έτσι;

«Ο Λέ Μεντρέ ανασήκωσε τους ώμους. Βέβαια ο Παύλος θα την δεχόταν. Κάι θα ήταν ένθουςιας μου μάλιστα, ιδίως τώρα, στη βίβηρη κατάσταση, που βρισκόταν.

Μια στιγμή αργότερα η δ' Λεζέ έμπαινε στο δωμάτιο του πληρωμένου.

«Η Ντανιέλα άγαπασσε τον Παύλο όσο της επέτρεπε η επιπόλαια καρδιά της. Έπεσε απάνω του κλαίγοντας. Καί ο πόνος που ο νέος αισθάνθηκε απ' τον αναγκαλισμό αυτόν — δεν μπορούσαν να άκουμπήσουν στο κρεβάτι του χωρίς να πονέει — ήταν τίποτα μπροστά στην ευτυχία που είχε να ξαναβεί την έρωμένη του.

Δεν την ρώτησε παρά πολύ αργότερα πως είχε ανακαλύψει πως βρισκόταν στη Σινάτα.

— Ύπάρχουν άρκετοι ιδιωτικοί ντε-κτιβ, φίλε μου. Αυτό μου στοιχίσε άκριβά! *Ω, έμεινα άπενταρ. Μά αφού σ' έβριχα...

— «Ας μη μιλούμε γι' αυτό. Είσαι εδώ, άγαπητή νη μου, έκανες πολύ καλά.

— Έφθασα στην κατάλληλη στιγμή, έ; — Ναι, άγαπημένη μου, είμαι τόσο μάναγος!... Καί ύποφέρω τόσο πολύ!...

Μιλούν τρυφερά, γλυκά, ανταλλάσσουν χίλια λόγια άγάπης. Η δ' Ντανιέλα Λεζέ δεν έμολογεί φωνικά γιατί ήρθε στη Ρουμανία και ο Παύλος πιστεύει πως την έρεασε η στιγμή η Ντανιέλα δεν σκέπτεται τίποτα άλλο παρά τον Παύλο. Έκείνος πάλι δεν της αναφέρει ούτε λέξη για την βίβηρη ύπόθεσι που τον έφερε στη Ρουμανία.

Πρώτη η Ντανιέλα μιλεί για τον Λέ Μεντρέ :

— Είδα τον Ζάν, λέει. Δεν φάνηκε καθόλου ευχαριστημένος πού με είδε.

— Δεν πρέπει να τον έσυνηνέρισα. Είμυστε εδώ για μιά σπουδαία ύπόθεσι. Για μιά ύπόθεσι οικογενειακή. Θα σ' πω πιά.

Καί ο Παύλος διηγείται όλη την ιστορία στην Ντανιέλα, την άγαντα τους, τη συνάντησή τους με τον Δημήτριο Ταβερέσκο, τις μάταιες αναζητήσεις των.

«Το βράδυ έρχεται ο Λέ Μεντρέ να έπισκεφθή τον φίλο του, ο Παύλος δεν μπορεί να πού κρύβει πως η Ντανιέλα τά έφερε όλα. Αλλά τώρα ο Λέ Μεντρέ δεν μπορεί να ένατιφύει. Στο κάτω-κάτω, σκέπτεται, τί κακό μπορεί να μ' έκανε το κορίτσι αυτό! Έτσι κι' έτσι ο Παύλος με το σπασιμένο που πάει είναι άχρηστος. Πρέπει να μείνει βρούδες στο κρεβάτι. Έτσι τολάγνουν βόχη συντροφιά και δεν θα παραπονεύονται...

Το ίδιο βράδυ η δ' Λεζέ δεν παρέλειψε να γράφει στον Στεφανέσκο την άφιξή της, την συνάντησή της με τους δύο φίλους, τις έλέργειες που είχαν κάνει ως τώρα και

ΣΥΝΔΡΑΣΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

ΝΕΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Αποφασίστηκε να εξακολουθήσει ο Λέ Μεντρέ μόνος του τις έρευνες. «Ο Κ. Ταβερέσκο που τον είχαν ως τώρα κρατήσει έννιμερο σ' όλες τους τις μάταιες προσπάθειες, τους είχε άπαντήσει συμβουλευόμενάς τους να φάσουν στο Δέλτα του Δουνάβειου, εκεί επάνω στα μικρά χωριουδάκια των ψαράδων... Σίγουρα εκεί θα είχε κρύψει ο Δημήτριος τη λεία του... Κι' ο Λέ Μεντρέ έκλεισε καί πάλι με το ίδιο πάθος, με το ίδιο πείσμα.

«Ανέβηκε στην άρχή ως τη Βράιλα. Έψαξε όλα τα περίχωρα. Μάταια. Κανείς, πουθενά, δεν είχε ιδεί τη Ντόμνικα. Απ' τη Βράιλα έγραψε στον Παύλο :

«Δεν βρήκα τίποτε εδώ. Θα κατέβω το Δουνάβη».

Πήρε το πλοίο απ' το Γαλάτσι, κατέβηκε το Δουνάβη, ένα βαμπί πρωτό έφθασε στον τελευταίο σταθμό, στο λιμάνι του Βάλκωφ.

«Ενώ ένα αδύνατο παλληκάρι μετέφερε τη βαλίτσα του, ο Λέ Μεντρέ κύταζε τον περιζέμενο τόπο, όπου, ίσως, έφασε τάχα η Ντόμνικα.

Το Βάλκωφ δεν έχει παρά μόνο ένα δρόμο με μικρά μονοπάτια σπατάκια, πολύ άπαλα, σχεδόν πτωχικά αλλά συμπαθή. Κά με τους άβεστομένους τον τοίχους, με τη στενή τους αλλη γειμάτη πάπες, με τους μικρούς των κήπους.

«Ο Δουνάβης περυνώντας απ' το Βάλκωφ, πριν χυθεί στη Μαύρη Θάλασσα, σχηματίζει άπερίσπαστα νησάκια, κι' απάνω π' αυτά νησάκια αυτά είναι κτισμένη η πόλις που έτσι χωρίζεται από δυο διώρυγες. Ένας μοναδικός ίσως έρμος ύπαρχει, που οδηγεί προς την έκκλησία με το μεγάλο ρωσικό δόλο. Κατά την περίοδο των βροχών κι' ο δρόμος αυτός άκόμα μεταβάλλεται σ' ένα λασπώδες ποτάμι που μόνο

τά άλλαγα μπορούν να περάσουν. Γι' αυτό τον έχουν γεφυρώσει με σανίδες που απο-τελούν ένα στενό πέρασμα για τους πεζούς και πού σε κάθε άποστασι συνδέεται με μικρές πάλι γεφυρούλες με τα σπύκια.

Στο πέρασμα αυτό κυκλοφορούσαν οι κομψές γυναίκες της πόλεως που είχαν έλθει να παρακολουθήσουν την άφιξη του βαρ-ποριού και πού για την περίστασι αυτήν είχαν φορέσει τά εκκλησά των, μιά κοινή ζακέτα από κόκκινο βελούδο, κεντημένες σάρπες, σκαρπίνα με ψηλά τακούνια, που τυρνανούσαν τά πόδια τους τά συνθισμέ-να να περπατούν γυμνά στη στέππα.

Το ξενοδοχείο — το μοναδικό της πό-λεως — όπου κατέλυσε ο Λέ Μεντρέ, έ-μοιαζε περισσότερο σαν άντρίκτιμα με την πλατεία του αλλη, τη χαμηλή του στέγη, και τους σταύλους του. Το μικρό που δα-μάτιο, άσπροαιμένο με άσφραξη, δεν είχε άλλα έπιπλα παρά ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα μπήτρα έπισης σιδερένιο, δυο χοντρά σκαμνιά και μιά άγια εικόνα που μπροστά της άναβε ένα καντήλι.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ. ΠΟΛΛΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΕΠΙΤΥΧΟΥΝ ΜΕ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ, ΣΠΟΡ ΚΑΙ ΑΥΣΤΗΡΗ ΔΙΑΙΤΑ. ΤΙΠΟΤΕ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΟΦΕΛΕΙ ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΞΕΥΡΕΤΕ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΜΗ ΝΑ ΕΙΔΕΘΕ ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΛΕΤΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ ΣΕ ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΕΙΣ. ΑΥΤΟ ΘΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΘΑ ΛΑΒΕΤΕ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, ΕΑΝ ΜΑΣ ΑΠΟΣΤΕΙΛΕΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΟΣ ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΟΙ ΣΑΣ. ΓΡΑΨΕΤΕ ΜΑΣ ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ, ΠΡΟΤΟΥ ΕΞΑΝΤΛΗΘΗ.

Ε. F. S.
ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,
Αποστείλατέ μου παρακαλώ εν άντίτυπον το βιβλίο σας **ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ** εις την κάτωθι διεύθυνσιν, ΔΩΡΕΑΝ :

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Ε. F. S.
ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΙ

«ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ!»

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΤΟ ΑΠΟΚΑΥΠΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΕΝΑ δράμα συνεκλόνισε τελευταία το Παρίσι. Ο Γκαστόν Ντεβιζ, υπάλληλος, αφού ετοιμάσθηκε πρώτα στο σπίτι της την έρωμένη του Μαριόλ, Λεγκρά, παντρίστηκε, κατόπιν ήρωτόνισσε.

Ριζήθηκε κάτω από ένα τραίνο στο Μανβιόλ.

Κοντά στο πτώμα του η άστυνομία βρήκε ένα τεράστιο, όπου ο φονεύς είχε σημειώσει όλες τις φάσεις του μεγάλου του έρωτος. Τη γοητεία, τις χρηματικές δυσκολίες, τις ζη-λίες, τη στοργή του για τα δύο παιδιά που η Μαριόλ είχε άποκτήσει από ένα άλλον άν-δρα, τις συμπές, το χωρισμό, τον πόνο...

Μετά το «λήθη» του ο Ντεβιζ έγραψε την τελευταία σελίδα του ημερολογίου του. Τέλει-ωνει, παρ' όλη του την άπονοήτεια και το έγγλημά του, με μιά ομιλογία πιστεύει στον Έρωτα.

Από μιά γαλλική έφημερίδα που δημοσιεύει το ημερολόγιόν αυτό παραλαμβάνουμε τά κυριώ-τερα άποσπάσματα. Το τελευταίον μέρος (1937) είναι ολοκληρωμένο.

7.2. «Όρα 10. Είμαι τόσο κουρασμένος. Δεν έξω πού να πάω και πού να ζήτησω. Είνε σκληρό και πολύ δύσκολο να βρη κανείς έργοασία. Είνε φο-βερό! Όταν δεν έχω καμιά ανάγκη, όλοι είνε πρόθυμοι, όλοι σας ύποσχονται. Όταν τότε έχετε ανάγκη σας περιφρονούν. Είνε σαν να σας λένε: «Αν δεν χρειάζεσθε τίποτα, έ-λατε να με όητε».

«Α! Οι παλιόφθοροι! Δεν μπορώ να τους άνοιάσω άλλοις! Δεν μπορώ να τους άνα-λάω. Μά ως τόσο θέλω εδώ μέσα να κλείνω όλη μου τη ζωή όπως και π'ίν: Ήμέρες έντυχίας, ήμέρες δυστυχίας και πόνου.

Σήμερα τίποτα τό εξαίρετικό. Τίποτα καλό. Γύρισα ιδώ κι' εκεί χωρίς αποτέλεσμα. Είμαι σπασμένος. Θα έπρεπε να σ' πω, να σ' πω γρά-φο εύχάρια πράγματα, αλλά δεν έχω καμ-μιά ιδέα. Μά όμως σ' σκέπτομαι. Σ' άγαπώ όλο και πού πολύ και δεν μπορώ ν' άποστήσω από πού λαχταρώ: Την έντυχία με την έργα-σία. Αλλά ποιός μπορεί να π'ή άληθινά τί είνε η έντυχία; Έγώ έχω κάθε τι για γάμαι έντυχιμένος: Υγεία, θέλησι, μιά μεγάλη ή-γάπη. Ένα μελανό σημείο όμως μένει, η έρ-γασία. Κι' αυτό κάνει τις ιδέες μου μαυρές.

Αυτό πού με κάνει έδω φρονών είνε το χά-σιμο πού καρφύ, να περιμένω, να αναπερνάω, να κλπίζω, καί έτσι ο καρφός περνάει, οι ή-κουσιες μου έξαντλούνται κι' έπειτα δεν άπο-μένει παρά η άπελπισία.

Ας κλπίζω, άσθουν καλύτερες ήμέρες. Γιατί δεν είσαι εδώ άπόψε; Θα ήθελα τόσο να σ' πω πόν πόνο μου άντί να σ' τον γράφω...

Είμαι μακριά, κοιμάμαι ίσως, έντυχιμένη φίλη, δεν έξερεις την έντυχία σου, δεν μπο-ρείς να καταλάβεις τί λέξεις.

Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ, αυτό είνε όλο.

10.2. «Όρα 3. Πάντα τα ίδια. Τίποτα καινούριο. Το βάρ-ρος μου έξαντλείται. Είμαι κουρασμένος απ' τά τρεύματα. Όμως όταν γυρίζω θέλω να κούρωνα, να μιλώ λίγο μαζί σου σαν να ήσουν εδώ.

Απόψε μοιάζω σαν ένα φυλακισμένο πού γράφει ν' άπομνημονεύματα του. Έντυχός το ραδιόφωνο ένός γειτονίου παίζει ένθρηνη μουσική. Ποιός ξέρει! Ίσως την φωνή σου. Αυτό με παρηγορεί λιγάκι. Αλλά τη σι-γη πάλι ένα ταγκ άρετά καλό, αλλά καί έκτελεσμένο.

Το ταγκά στο στόμα. Το κέντημα με έν-πνάει λιγάκι, άλλοιώς θ' άποκοιμώμουν. Α-γαπημένη κ.ν, είμαι άπελπισμένος.

24.2. «Όρα 9. Καλησπέρα, άγάπη μου. Σας σκεπτόμουν όλη την ήμέρα. Λέω όλη την ήμέρα και είνε αλήθεια. Έν πρώτους, για την άγαπημένη μου δώδεκα ένα άνδριό, ένα δέκατο του Έθνος! Εύχνομαι απ' όλη μου την καρδιά να κερδίσεις. Το λέξεις. Ας έχω τυλιγμένα την εύχρηστη και να σ' έχω έντυχιμένη απ' αυτή την πλευρά και να μπορής να ικανοποιήεις μερικές μικρές σου ήδιο-τροπίες πού τόσο έπιθυ-ς και πού ένν τώρα δεν μπορώ δυστυχώς να σ' σου προσφέρω. Θα ήθελα να σ' άκούσω να π'ες: «Χάρεις σ' σένα είμαι εύχαριστημένη! Θα ήταν τόσο άραιο αυτό».

4.3. «Όρα 1. Μόλις σ' συνόδευσαν στο σπίτι σου, αφού περάσαμε μιά θαυμασία βραδιά. Σ' έμεινα λιγάκι άσπρη κι' έπ' ήσαν σαν παιδιά... Ας μη μιλούμε γι' αυτό... Θέλει;

Αφού θ' σε ξαναβδ, τί μεγάλη χαρά για μένα. Αν όλες οι μέρες ήταν έτσι! Σιωπή! Είμαι πολύ άπαιτητικός. Σ' φιλο όπως σ' ά-γαπώ.

21.3. Αλλά η άπορητική γιορτή θα μείνη πάντα άξέχαστη στην καρδιά μου. Έίπια όρες γε-μάτες χαρά, γοητεία, τρυφερότητα, έρωτα. Τι έκπληξης όταν έπρότεινα: «Ταμπαρέν». Τι κα-λή ιδέα! Τι χάρος και τί φαντασμαγορικό θέ-μα! Ποτέ στη ζωή μου δεν έίπια τόσο ή-λως και τόσο εύθυμος όρες. Σ' κρατούσα στην άγκαλιά μου. Χορεύαμε σαν τρελλοί. Ένωσισαν τον έννυμό μου ξαναεισμένο και τό

χαμόγελό σου με ζωογονούσε. Ήσουν έντυ-χημένη κι' έγώ πού έντυχιμένος άκόμα πού σ' έλα πρότεινε αυτή τη διασκέδασι.

Πόσο ήσουν άραιο, άγαπημένη μου! Πόσο μ' άφες και πόσο ήμουν έντυχιμένος!

23.3. Μεσάνυχτα. Δεν ύπάρ-χει στον κό-σμο δεύτερος έρωτας σαν το δικό μας! Αποψε ά-κούσαμε απ' το ραδιόφω-νο πού άου-σεν Μασσιγιά πού τραγου-δούσε μιά ή-ρωα σοπιάν-τα.

Δεν νομί-ζεις αλήθεια, ά γ α π η μένη μου, πώς το τραγουδι αυ-τό μ' έλε για το δικό μας, για το μεγα-λό μας έρω-τα; Απ' τη στιγμή πού χωρίσαμε τό αγνογραφικό μέσα μου. Μά τί έχω άπό-ψε; Όλα τά β' έίπια, ό-ρα! Είμαι άσπρη πού έν-τυχιμένη ν ο ε απ' τις άλλες μέρες:

«Ότόσο εί-μαι μακριά σου και δι-σπρε να μαι λίγο δυστυ-χιένος. Νοί-θο τον έαν-τό μου έντε-λως άλλοιό-τινο. Πώς τ' θέλεις; Δια-σκέδασα τόσο σήμερα, γέλα-σα τόσο δ-ταν χορεύαμε μαζί πού η άνάνησις αυ-τής της χα-ράς μου άποήμει. Αλλά δεν είνε μόνο αυτό. Μου έμψύχισες τόσο γλυκά λόγια πού εί-μαι τόσο έντυχιμένος. Είμαι καλή, άγαπημένη μου, κι' έγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα κα-λότερο παρά να σ' άγαπώ.

... Η όρα περνάει. Ένν σ' κοιμάσαι, έγώ γράφω αυτές τάς γραμμές. Θέλω να γράφω πριν κοιμηθώ για ναχης την άπόδειξι πως σή-μερα χάρισα σαν ένα μεγάλο παιδί και πως σ' άγαπώ μ' όλη μου την ψυχή, μ' όλη μου την καρδιά.

26.3. «Όρα 9.45. Χθες έφίκαμε μαζί. Δεσφύνησε μαζί. Μά τί φουκό αυτό τό δειπνο. Δεν άξίζει τίποτα. Μά άπίζω πως θάρη μιά μέρα πού θα μοι-στούμε να διαλέγουμε καλύτερα. Έντυχός πού η βραδιά τελειώσει ένθρηνη και άπληστη-κά. Είδαμε να παίζουν το «Μαγιελόν», τό μυθιστόρημα του Κλων' Ανέ, πού είχαμε δια-βάσει μαζί.

Καλά δοσμένο. Σπουδαίο ήθος. Μόνι-πουν δεν είνε άπώδως όπως το δικό. Πάντως όποιες σκέψεις έρωτος.

Πόση άμορφή στο θάνατο, τί θάρος, τί άπέρηνη θυσία! Αν μπορούσες να μ' άγα-πής όπως άγαπούς η Μαρία τον Ροδόλοφ! Αλλά σου έπ'ό πάρα πολλά. Δεν έπιθυμώ παρά ένα πράγμα μόνο. Τη στοργή σου και την έντυχία σου. Έγώ είμαι όλος δικός σου, σου άνθρω όλοκληρος, ναί, όλος δικός σου!

28.3. Μεσάνυχτα. Σ' άκούσα σήμερα στο τηλέφωνο. Τι έντυ-χία! Αφού θ' όησιες με τα παιδιά, θα τάχα-με μαζί μας τα δυο αυτά χαριτωμένα μικρά, αυτό μου κάνει πολλή εύχαρίστησι.

Μου έλεες πως αν κάνη καί: καρφός θα πάμε στο Ζαργινέν ντ' Ακκλιματσόν, αν όχι, στο σινεμά. Θα πάμε όπου θέλουν να μικρά, θα έίπιαμε μαζί τους, θα γελάσαμε μαζί τους. Δεν νομίζεις, άγαπημένη μου, πως είνε κα-λότερα έτσι; Είμαι άπρηστος να είμαι μαζί τους, μου φαίνεται πως είνε δικά μου, τόσο πολύ τ' άγαπώ! Αποψε σου μιλάω μόνο για τα μικρά σου, δεν σου μιλάω για μένα, για τον έρωτά μας. Δεν είμαι εύλογος, άγα-πημένη μου. Μάθε πως ο έρωτάς μας μεγαλώνει μέρα με την ήμέρα, κι' αν άρχισα να σου μι-λώ για τα παιδιά είνε γιατί μ' ένθουσιάζει η σνομιλία μου άποψε με τον Ζουζίν απ' το τηλέφωνο. Μου φαίνονταν πως ήμουν ο πατέ-

ρας πού έδινε συμβουλές στο γυιό του. Τού είπα: «Πρό πάντος κύτταζε να είσαι φρόνιμος κι' ν' άγαπής πολύ τη μαμά».

Είπες, όλοι σ' άγαπούμε! Όπως σ' ά-ξί-ζεις. Είνε άρα, άγαπημένη μου. Σ' άξί-ζω ό-ρες θ' ας δώ, ας άγαπά τόσο και μ' όλη σκέψη.

Υπάρηε τό θύμα της έπί δυο χρόνια. Θύμα του άκαταλόγητου χαριτήρος της. Πότε είνε σαν παιδί και τότε σαν λυσισμένη τίγρις.

Σήμερα της έδωκα πολλά έλαττόνια, άλ-λά εκεί πού θαμνιεύει είνε τό ψέμα. Σ' αυτό την δοθούν η κόρη της και η ύπερήβια της.

Η Μόνικα, αυτό τό τόσο τρυφερό και ό-ραιο παιδάκι, είνε τώρα στο σχολείο, όπου μά-θαίνουν την τέχνη της ψευτιάς και της άνθη-κότητος.

Η μαμά διατάζει, η μαμά εισακούεται, η μαμά δίδασκε τό διαφωτισμένο της λελέγγιο σ' αυτό τό παιδί πού σ' λίγο θ' άρχιση να καταλαβαίνει.

Τι κοινή πού είνε! Έπειδή είκαμε μερικές παρατηρήσεις με λέει επίκλησι.

Γιατί έμεινα; Αλλοίμονο! Γιατί ο έρως είνε τυφλός. Γιατί πού δεν θέλω να έμει-θώ.

Τελειώσαν όλα, καλύτερα άς μη μιλώ πιά γι' αυτά. Δεν είμαι πιά η έντυχία της κομψής. Είμαι πού πάθος, πού γέρος γι' αυτήν. Οι κρύφαροι μου γκρίζονάνουν, τό μαλλιά μου πέ-φτουν, τά μάτια μου είνε κόκκινα, τά ρούχα μου δεν είνε κομψά, δεν είμαι πιά ίκανός να τίποτα. Έτσι μου είπε πριν από λίγες ήμέ-ρες. Όταν θυμώμαι όλα αυτά τά κομψά μέ-ρα μου, να την δέω. Αξίζει να της δώσω μιά γρή κλοπιμή στην κοιλιά για να την ικανο-ποιήσω μιά για πάντα.

Σκληρή γυναίκα πού βασανίζει όσους σ' ά-γαπούν, πού τους κάνει να θέλουν τό κακό σου. Δεν άξίζω πιά, γιατί δεν έχω άρετά χάρματα όπως οι άλλοι...

Τό βλέπω: Άκούσι τις συμβουλές πού της δίνουν οι φίλενδρες της. Σιωπώ. Αλλά μιά παροιμία λέει: «Από σιγανό ποτάμι να φο-βάσαι». Είμαι σαν ένα σιγανό, ήρεμο ποτά-μι. Αλλά μπορεί να γίνει τρομερό χείμα-ρος. Κάποια μέρα η κυρία θα δει τό δασκαλό της και τό μύθμα θα είνε ίσως φορικό.

27 Μαρτίου. Επρόκειτο να φύγωμε για ταξίδι σήμερα τό πρωί. Όλη τη νύχτα σπηνες, κυρίως για χάρματα.

Τό ταξίδι θα μ' έ στοιχίζε 750 φράγκα. Προχθές έδωκα μιά προκαταβολή 200 φράγκα. Άκούσε τό υπόλογο. Αλλά μόνι έλειπαν από-μα 100 φράγκα. Απ' τη μιά λέει στην άλλη με είπε μ' όλο καί άνικανο. Έπί πλέον δεν ήμουν άρετά πλούσιος για να κάνω αυτό πού ήθελε και να της δώσω μιά ένθρηνη ζωή.

Και να σκεπτόμαι πως ένν έξώδυνα τά χάρματα μου για να πηγαίνη στα νταγνίς, τότε στο «Ζαντιν» και πότε στο «Κολέζου», ένν ένν την πιστήρα προθυμιά! Με μιά λέξη, ήταν μιά παληγονητική είδη κόκκινη, την ά-γαπάς απ' τό λαμό, την χαίρεις καί τό αίμα τινύχουμε απ' τά κτυπήματα πού της έδωσα.

Είνε εδώ, κομμάτι τον τελευταίο της ύπνο άπάνω σ' αυτό τό ντινέτιν πού είδε τις έντυ-χιμένες μας νύχτες και τη νύχτα της δυστυ-χίας.

Μένα είνε περσιτό να με ζήτησουν. Φεύγω για πού μακριά, πηγαίνω να σιωποθώ, έτσι θ' έπαύω το σπανάδιο.

Έρωτες, τα χαρτά της, εξαφάνισα κάθε τι πού μπορούσε να χροσιμεύση για να την άνα-γνώριζαν.

Τώρα όλα τελειώσαν. Χάιος ζωή πού είσαι όμοια μόνο όταν μπορεί κανείς να ζή.

Ο έρως είνε τόσο θλιβερός όταν έέρη κα-νείς πού είνε υπεύθυνος.

Έξομολογούμαι. Άναγνώστες, μετανού θα-θεί για την παρτή μου.

Σήμερα γι' απ' δεν ήμουν πιά έγώ ο ίδιος, άλλ' άπώστος από έσένα. Χαίρεις όλοι... ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ναίκες χωρίς να λογαριάσουμε και μερικούς κυρίως πού έρχονται να «θαυμάσουν την έργα-σίαν της κυρίας».

Τι να πω; Αλλοίμονο! Τίποτα. Έτσι είνε κανονική η σκέψη.

Μπροστά στο πείσμα της και στη χοντροκε-φαλιά της πρέπει να σιωπώ, να φεύγω, άλ-λως της πιάει μιά κρίσις θυμού την κυρία. Τότε γίνεται όλοκωνή, ούτε ένας άσπαός δεν είνε τόσο κόκκινος όσο η κυρία όταν θυ-μώνη.

Το έρωτάς της έπί δυο χρόνια. Θύμα του άκαταλόγητου χαριτήρος της. Πότε είνε σαν παιδί και τότε σαν λυσισμένη τίγρις.

Σήμερα της έδωκα πολλά έλαττόνια, άλ-λά εκεί πού θαμνιεύει είνε τό ψέμα. Σ' αυτό την δοθούν η κόρη της και η ύπερήβια της.

Η Μόνικα, αυτό τό τόσο τρυφερό και ό-ραιο παιδάκι, είνε τώρα στο σχολείο, όπου μά-θαίνουν την τέχνη της ψευτιάς και της άνθη-κότητος.

Η μαμά διατάζει, η μαμά εισακούεται, η μαμά δίδασκε τό διαφωτισμένο της λελέγγιο σ' αυτό τό παιδί πού σ' λίγο θ' άρχιση να καταλαβαίνει.

Τι κοινή πού είνε! Έπειδή είκαμε μερικές παρατηρήσεις με λέει επίκλησι.

Γιατί έμεινα; Αλλοίμονο! Γιατί ο έρως είνε τυφλός. Γιατί πού δεν θέλω να έμει-θώ.

Τελειώσαν όλα, καλύτερα άς μη μιλώ πιά γι' αυτά. Δεν είμαι πιά η έντυχία της κομψής. Είμαι πού πάθος, πού γέρος γι' αυτήν. Οι κρύφαροι μου γκρίζονάνουν, τό μαλλιά μου πέ-φτουν, τά μάτια μου είνε κόκκινα, τά ρούχα μου δεν είνε κομψά, δεν είμαι πιά ίκανός να τίποτα. Έτσι μου είπε πριν από λίγες ήμέ-ρες. Όταν θυμώμαι όλα αυτά τά κομψά μέ-ρα μου, να την δέω. Αξίζει να της δώσω μιά γρή κλοπιμή στην κοιλιά για να την ικανο-ποιήσω μιά για πάντα.

Σκληρή γυναίκα πού βασανίζει όσους σ' ά-γαπούν, πού τους κάνει να θέλουν τό κακό σου. Δεν άξίζω πιά, γιατί δεν έχω άρετά χάρματα όπως οι άλλοι...

Τό βλέπω: Άκούσι τις συμβουλές πού της δίνουν οι φίλενδρες της. Σιωπώ. Αλλά μιά παροιμία λέει: «Από σιγανό ποτάμι να φο-βάσαι». Είμαι σαν ένα σιγανό, ήρεμο ποτά-μι. Αλλά μπορεί να γίνει τρομερό χείμα-ρος. Κάποια μέρα η κυρία θα δει τό δασκαλό της και τό μύθμα θα είνε ίσως φορικό.

27 Μαρτίου. Επρόκειτο να φύγωμε για ταξίδι σήμερα τό πρωί. Όλη τη νύχτα σπηνες, κυρίως για χάρματα.

Τό ταξίδι θα μ' έ στοιχίζε 750 φράγκα. Προχθές έδωκα μιά προκαταβολή 200 φράγκα. Άκούσε τό υπόλογο. Αλλά μόνι έλειπαν από-μα 100 φρά

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟ

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΝΕΟ
ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΗ ΜΟΔΑ;

Η μόδα της εφετηνής σαζόν έκανε μια μεγάλη πρόοδο: Δεν είναι παρά τυπική, δεν εκφράζεται μέσα σε δυο-τρία μοντέλα. Σπρώχνει την γυναίκα να αεζήτηση τον τύπο της και να ντυθή σύμφωνα μ' αυτόν.

ΧΡΩΜΑΤΑ

Τό ποό χρωματικό στοιχείο της εφετηνής μόδας είναι το χρώμα. Η μόδα είναι βασισμένη στις αντιθέσεις και στις συνθέσεις των ζωηρών χρωμάτων. Τό γκρι όμως πώς γίνεται, τό άσπρο αυτό χρώμα, να είναι τόσο στη μόδα; Δεν υπάρχει έφετος κολοσσός, πού να μην παρουσιάζει τουλάχιστον δέκα μοντέλα γκρι.

Τό γκρι κυριαρχεί στά σπόρ, στις κλασσικές ρεδινγκότες και τά παλτοδάκια. Φοριέται έν συνδυασμό με τό ρόζ, τό άσπρο, τό κίτρινο. Τό χρυσάφι, τό μαύρο της ιωνιστάδας, τό λεμονί σχηματίζουν άρμονικά σύνολα με τό γκρι.

ΑΝΑΜΙΞΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Η ανάμειξη των ζωηρών χρωμάτων χαρακτηρίζει την εφετηνή μόδα. Δίνει και στό ποό έπιδό κακοποιεί τόνο προσωπικότητας. Σύνθετα με τό δέρμα σας και με την γραμμή σας, κάνουν ένα συνδυασμό του άνοιχτού μπλέ, του μαρόν, του ρόζ και του μαύρου.

Πολλές φορές η ανάμειξη των χρωμάτων γίνεται στό ίδιο τό θύραμα και ή γαρνιτούρα είναι μονόχρωμη. Πολλά φρουσάκια του Πατού είναι πράσινα και έχουν κόκκινες ρίγες, ένó τό μαντώ εί-

ναι μονόχρωμο. Η πάλι τό παλτό είναι πράσινο και ή φούστα ριγέ.

Τά πολύχρωμα καντριγιέ και τά έκοσσι δίνουν ενταίριες για χιλίους συνδυασμούς.

ΓΟ ΜΑΚΡΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΝΤΩ

Η έντίπωση ή νεανική πού δίνει ή μόδα της σαζόν μας όφείλεται κατά πολλή στις φούστες και στά μαντώ, πού κόντιναν λίγο. Χωρίς να στένεται ή υπερβολή πού άπαιχε έδω και δέκα χρόνια, οι φούστες αφίνουν να φαίνεται ή κομψότητα της γάμπας. Έπίσης τό ύψηλό κομψοποιά, τό στεγνό στρατιωτικό, δίνει έναν αέρα έξαισιοντιό.

ZINET.

ΝΤΥΘΗΤΕ ΜΕ ΤΑΓΙΕΡ ΜΕΤΑΞΩΤΑ!

- 1) Ταγιέρ άμνιγέ για άνοιξέ και καλοκαίρι, από μαροκέν μαρόν με πούαν κόκκινα, πράσινα και κίτρινα. Η ζακέτα έχει φουρτά ρεβέρ και κλείνει με ένα κομμάτι. Η φούστα φαίνεται με μια μπάντα πάνω σε τοποθετημένον πλαγίως δεξιά.
- 2) Ταγιέρ πού άμνιγέ της Λουβίλ. Παρά, Η ζακέτα είναι από δαντέλα μολύνη και στην άκρη έχει μπορντούρα μπλέ μαρόν. Δύο μεγάλα κομμάτια την γαρνιρούν στο γιακά και στην μέση. Η φούστα είναι ίδιο χρώμα με την μπορντούρα.
- 3) Ταγιέρ άπογευματινό από βαρύ μεταξωτό ριγέ. Η ζακέτα κλείνει έως όψη, ή δε φούστα είναι όλη πλισέ.
- 4) Ταγιέρ από μεταξωτό καρό. Οι γραμμές είναι κόκκινες και μπλέ. Τά ρεβέρ της μπλούζας σε ρόζ χρώμα, βγαίνουν έξω προς τά πέτα.

Πρώτο προς τά άριστερά, φουστάνι σπόρ γαρνιρισμένο με μπλέ σε αντίθετο χρώμα. Τό παλτό είναι κεντημένο ή δε φούστα φαίνεται με τρεις πίες. Τό δεύτερο Μοντέλο από πικέ άμνιγέ και μαντώ από μονόχρωμο πικέ, γαρνιρισμένο με γλάσσες. Τρίτο από λουστρίνι. Τό τρίτο: Άπογευματινό φουστάνι ριγέ από κρεπ-ντέ-σιν. Τό κορμάκι σχηματίζεται με σούρες. Τό τέταρτο: Έπίσης άπογευματινό φουστάνι από άμνιγέ έκοσσι (γκρίζο, μπλέ και κόκκινο μαζί). Η φούστα είναι λοβή.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΣΕ

150N

Ο ΣΕΛΙΜ αγαπούσε την Όντρέϊ ακόμα πού πολύ από την ημέρα πού τό ποό παραδόθηκε. Έπρω-γαν κάθε μέρα μαζί κι εκείνος κατά τις πέντε έπαιρνε τό ύδροπλάνο του και έφευγε. Κι έφευγε με τόσο πόνο, όση ήταν ή χαρά του όταν την ξανάβλεπε την επομένη.

Έκείνη την ημέρα τελείωναν τό γεύμα τους όταν έφεραν στην Όντρέϊ τό τηλεγράφημα της κυρίας Τορπέν. «Έρχομαι με τό πεπομένο άρμα». Η Όντρέϊ πήδησε από χαρά, ένó ο Σελίμ παρετήρησε γελώντας πώς τό στυλ της έμοιαζε με Άρσενος ποιητού στιχό.

Ο νεαρός σουλτάνος έπιθυμούσε να φέρη την Όντρέϊ στό Ούλταγκόρ έστο και για μια ημέρα, άλλά δεν τολμούσε. Ο Σαρ Έρικ Τζιμπά θα τό μάθαινε άμέσως. Χρειάζονταν τέτοιες προσπάθειες για να φανή υπομονητικός.

Η έταίρεία για την εκμετάλλευση του καουτσούκ, άρχισε έν τώ μεταξύ τις προπομιαιές της.

Τό όπλο μας σε λίγο θα είναι έτοιμο, έλεγε ο Σελίμ με ένα μικρό κακό γέλιο και με μια έλπίδα μαζί.

Η κινέζικη λεωφόρος είναι ό πιο μακρύς δρόμος πού ένώνει στό Ραχαζάνκ την ευρωπαϊκή πόλη με την κινέζικη. Στις άρχες δίνει την έντύπωση μιας πόλεως, λίγο όμως πού μέσα τό στυλ της αλλάζει, γίνεται λακωνική και χάνεται μέσα σε κήπους και άλλα χωριά της Μαλαισίας.

Ο Σελίμ νοίκιασε για την Όντρέϊ ένα κροφό σπίτι και τό άνέμισε: «Κουμένον μαργαριτάρι». Εκεί είχε κατοικήσει ένας πλοσιός Όλλανδός ζωγράφος και τό είχε δώσει ένα ύψος καλλιτεχνικό και άναπαυτικό συγχρόνως. Ούτε οι τοίχοι του, ούτε ή άροφή του δεν φανίνταν από τόν δρόμο.

Ο Σελίμ περίμενε εκεί την Όντρέϊ για να τό επισκεφθούν.

Μόλις τόν είδε τό έδωσε τό νέο τηλεγράφημα της κυρίας Τορπέν: «Διασχίζω τό γαλάζιο ποό ουρανού. Στόπ. Άκούα τρεις μέρες παζάρι στά σύννεφα και ή άναπαυσιέρας φίλη σου προσγειώνεται στη χώρα των Μαλαισιών».

Ο Σελίμ γέλασε με την καρδιά του.

Η φίλη σου με κάνει να σκέπτομαι τις ηρωίδες των χιλίων και μιας νυχτών. Έχει μάτια μεγάλα και μαύρα και μπόει σαν της φοινικιάς.

Δεν έχει τίποτα ούτε από την φοινικιά, ούτε από τις χίλιες και μια νυχτες, είναι κοινή και παχούλη, με δέρμα φρέσκο και μικρά καλά ματάκια.

Η Όντρέϊ γύρισε τώρα την προσοχή της στο σπίτι.

Αυτό λοιπόν είναι τό μικρό σπίτι; Διέσχισαν μια γαλάζια με κοιλάνες, άνοικαν μια δεύτερη πόρτα, πέρασαν ένα φοινικό κήπο και τέλος βρέθηκαν σε μιά αλλη, όπου και τό πρώτο πάτωμα, αποτελούμενο από τρία περίπτερα χωμένα μέσα στα λουλούδια. Στο κέντρον της μαριμαρινής αλλής ύπαιρχν ένά συντριβάνι από άλβαστρό.

Έννεα περίπτερα, άνεμώνισεν έκπληκτη και μαγεμένη μαζί ή Όντρέϊ, μά αυτό είναι λαβυρινθος, Σελίμ!

Ναι βέβαια, για δύο άτομα ίσως. Βλέπεις καθείς δά έχη τό διαμερίσμά του, ένα ή φίλη σου των Χιλίων και μια νυχτών, έδω έδω, και άλλω...

Για κανέναν ξένο πού θάθελε να τόν φιλοξενήσουμε;

Ο Σελίμ την τραβήξε κοντά του και την φίλησε θερμά.

Προχώρησαν προς τά σολόνια. Οι τοίχοι ήταν όλοι ζωγραφισμένοι με πολλές κινέζικες παραστάσεις.

Μου φαίνεται πώς άκούω κανένα παρομύθι Σελίμ...

Σ' άρέσει λοιπόν τόσο έδω;

Μ' άρέσει; Είναι τόσο άδύνατη ή λέξις για να εκφράση αυτό πού αισθάνομαι.

Μπήκαν σε μια περίφημη βιβλιοθήκη.

Και αυτόκινητο; Και θές να με νομίσουν φτωχή;

Όχι, ένα άνώνυμο αυτόκινητο. Δεν μπορείς να βγαίνεις με τά πόδια, τό πράγμα είναι άπλό.

Φοβούμαι πώς οι ιδέες σου για την άπλοτητα είναι λίγο περίπλοκες.

Μη δες καί τον οικονομό πού θα

σ' ένα τραπέζακι εκκινάζοντο εύτυχεις όσον ποτέ.

Άρρησέ-με, για πρώτη φορά να σου σερβίρω τό τσάι Σελίμ, δεν έφταις τί εύτυχία νοιάθο. Άγαπάς τ' αυτό; Άκούσε τόν φίλο της πηγής... Για σκέψου, μήτε και ξέρω άκόμη αν παίρνης τό τσάι βαρύ ή έλαφρό.

Παίρνω καφέ, της είπε ο Σελίμ, μά δεν θέλω να ξέρω άλλο παρά πώς σε λατρεύω. Μην μου βάλεις βούτυρο στο ψωμί μου... Όντρέϊ, πές μου αλήθεια, ή ζωή δεν είναι πολύ άρτια;

Ούτε ό ένας, ούτε ο άλλος δεν είχαν κοιμηθή και μια εύτυχισμένη κούραση γλώμιαζε τά πρόσόπα τους. Έβλεπε ο ένας τόν άλλον πανευτυχή.

Πότε θα μ' άφήσεις;

Στις τρεις.

Η Όντρέϊ άνεστεινάσε.

Η νύκτα θα μου φανή προμερή μόνη...

Δεν θα είσαι μόνη άγάπη μου, έχασες πώς άπόψε στις πέντε θα έρθη οί χίλιες και μια νυχτες!

Τό παρασούλι αυτό τό έδινε ο Σελίμ στην κυρία Τορπέν.

Αλήθεια πού κάνει μεγάλη χαρά ή σκέψις αυτή, άλλά... δεν με παρηγορεί. Πόση ώρα κάνει τό αυτόκινητο απ' έδω έως τό αεροδρόμιο;

Μισή ώρα, άλλά δεν θα πάς.

Πώς;

Είναι γεμάτο αξιωματικούς. Καλλίτε-ρα να άποφύγεις κάθε κακή συνάντηση.

Και πούδες θα ύποδεχθώ την Κριστάν;

Όπως μωτίν περιέγραψες την φίλη σου, νομίζω πώς δεν είναι και τόσο δύσκολο να άναγνωρισθώ. Ο νεαρός Άντιστον θα την περιμένει. Τόν προσκόλεσα να διευπνήση άπόψε έδω.

Η Όντρέϊ κούταξε τόν Σελίμ με θαυμασμό.

Είναι άπίστευτο, του είπε, τό πόσο σκέπτεσαι για όλα.

Εάν γιατί σκέπτομαι έσένα. Θα ήθελα να δώ ή γκεμμάς, θα κά-νη ή λάιδη Μπαράντιορ όταν θα μόνη πώς ο άνωμένος της βελήνους έδω.

Όλο εκείνο τό πορό τό πέρασαν κάνοντας διενερα. Η Όντρέϊ άρχισε και τά μαθήματα για την εκμάθηση της κινεζικής και μαλαισιανής γλώσσας.

Είναι προμερά πολύπλοκα τά κινέζικα, του άμολόγησε.

Ναι, άλλά δεν είναι άνάγκη να μάθης να τά μιλάς σαν μαυκαρινός. Όντρέϊ θα ήθελα να περιούσας γρήγορα αυτό οί ένας-δύο μήνες.

Η Όντρέϊ τόν κούταξε σαν θυμωμένη.

Εγώ θα ήθελα να σταματήσουν τά λεπτά, ο χρόνος να μην προχωρή...

Ναι, άλλά σ' ένα-δύο μήνες θα έχης πάρει τό διαζύγιο και τότε θα σε παντρευ-θώ άσθμερόν.

Έχασαν πάλι τά λόγια και ο ένας βου-σάνασιν στην αγκαλιά του άλλου. Όταν σηκώθηκε ή Όντρέϊ να συλλογή κάποιες τά έπιπλα, στάθηκε και πού είπε με παρά-πονο:

Όλα τά νοιάτικες, άλλά έχοντας κόπη. Λέπουν δυο φωτογραφίες απ' έδω μέσα. Η δική σου και του Άντιστον.

Τόν σκέπτεσαι κι' αυτόν λοιπόν; Πόσο με συγκινείς.

Άγαπήτ κύριε Άντιστον, είπε ο Σελίμ στον Ρομπέρ, ένó τελείωναν τό φα-γητό. Η άρραβωνιαστική μου και εγώ έχωμε να σας ζητήσωμε μια χαρά.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ; Η συνέχεια.

Έχομεν τά πιο modérna

κρέπ ντέ σιν

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

BOMBING, A.E.

την άγίατη του άνδρος ας. Νά φύγετε;... Ποι
ού πάτε όμως, ζωηγοκρασμέν παιδί! Δέν βγαί
ώληση συμπαθήρεται να έκκολεθεί ας χροιά,
υπάρδε, τίποτος θύροφωτο! Μονή ή άκόλου
θώκεται! Σκαβήρες καί κόντρον τήν άγίατη
λάετρα πάλλα τής ύλης ας. Σκαβήρες πώς
έ βρης συνήμως όχλεις με μετά γλώσσας περι-
πέτειες καί τελευτήσαν μυσος από δάραμα;... Άν
μφορούσε να είς συγκρητισμό, θα τόκουνα. Σα-
κούρεται ή άπολοκλήτικη των έντες; από
είς ή έντες; ας ή έκ ή άστυρία τέ-
λεισε του, οές στενωπόνο ή υπερασπίσει πα-
ρνούμενος του, οές πλέττει ή άγίατη του. Χίστε
όμως χαμηλά έμπιστεύουσιν ό' αυτών τον ήρω

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΩΝΤΡΟΥΜ

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑ

ΚΑΛΥΨΕΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

BOMBES,, A.E.
ΣΥΛΛΟΓΟΥΝΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΡΟΥΜΑΤ
ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑ
ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤ

Τ' ἀποκτᾶτε ἂν βάφετε ἕνα ἀπὸ τὰ περισινὰ σας φορέματα μὲ τὰ γεωμετρικὰ βαφὰς ARTI, τοῦ κἀπὸ παλὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούγιον καὶ μὲδὲρνο. Ἐπιτυχίς ἀφάνταστος. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι
2	Κ	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο	Π	Ρ	Σ
3	Τ	Υ	Φ	Χ	Ψ	Ω	Α	Β	Γ
4	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ
5	Ν	Ξ	Ο	Π	Ρ	Σ	Τ	Υ	Φ
6	Χ	Ψ	Ω	Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ
7	Η	Θ	Ι	Κ	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο
8	Π	Ρ	Σ	Τ	Υ	Φ	Χ	Ψ	Ω
9	Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	Η	Θ	Ι
10	Κ	Λ	Μ	Ν	Ξ	Ο	Π	Ρ	Σ

